

ஓம் ஸ்ரீ பரப்பிரம்மணே நம:
ஸ்ரீமத் தாண்டவராய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

கைவல்ய நவநீதம்

பாயிரம்

பொன்நில மாதர் ஆசை பொருந்தினர் பொருந்தார் உள்ளம்
தன்னில் அந்தரத்தில் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங்களினும் மிக்க எழுநிலம் அவற்றின் மேலாம்
நன்னிலம் மருவும் ஏக நாயகன் பதங்கள் போற்றி. 1.

ஈன்று அளித்து அழிக்கும் செய்கைக்கு ஏதுவாம் அயனாய் மாலாய்
ஆன்றஈசனுமாய்த் தானே அநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்
பூன்ற முத்தனுமாய் இன்பப் புணரி ஆதவனாய் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே. 2.

எவருடை அருளால் யானே எங்குமாம் பிரம்மம் என்பால்
கவருடைப் புவனம் எல்லாம் கற்பிதம் என்று அறிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யான்என் சொரூப சுவாவம் ஆனேன்
அவருடைப் பதுமபாதம் அனுதினம் பணிகின் றேனே. 3.

என்னுடை மனது புத்தி இந்தி(ரி)ய சரீரம் எல்லாம்
என்னுடை அறிவினாலே இரவிமுன் இமமே ஆக்கி
என்னுடை நீயும் நானும் ஏகம் என்று ஐக்கியம் செய்ய
என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்றும் ஈசனை இறைஞ்சினேனே. 4.

அந்தமும் நடுவும் இன்றி ஆதியும் இன்றி வான்போல்
சந்ததம் ஒளிரும் ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடும் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மந்தரும் உணருமாறு வஸ்துதத் துவம் சொல்வேனே. 5.

படர்ந்த வேதாந்தம் என்னும் பாற்கடல் மொண்டு முந்நூல்
குடங்களில் நிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள் எல்லாம் காய்ச்சிக்
கடைந்து எடுத்து அளித்தேன் இந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை
அடைந்தவர் விடய மண்தின்று அலைவரோ பசியிலாரே. 6.

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை எனை ஆட்கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லும் கைவல்ய நவநீதத்தைத்
தத்துவ விளக்கம் என்றும் சந்தேகம் தெளிதல் என்றும்
வைத்து இரு படலமாக வகுத்துரை செய்கின்றேனே. 7.

1. தத்துவ விளக்கப் படலம்

நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்
மத்திய இகபரங்கள் வருபோகங்களில் நிராசை
சத்தியம் உரைக்க வேண்டும் சமாதி என்று ஆறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பும் இச்சை மொழிவர் சாதனம் இந்நான்கே. 1.

சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தை ஆறாம்
சமம் அகக் கரண தண்டம் தமம் புறக் கரண தண்டம்
அமர்தரு கருமம் பற்றாது அறுத்தலே விடல் என்றாகும்
மமர்செயும் காமமாதிவரின் அடக்குதல் சகித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தம் சிந்திக்குமாறு
சரதமாவைக்கும் இத்தைச் சமாதானம் என்பர் மேலோர்
பரமசந் குருநூல் அன்பு பற்றலே சிரத்தை ஆகும்
வரம்மிகு சமாதி ஆறு வகையின் சொற்பொருள் இதாமே. 3.

சாதனம் இன்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார் உலகில் இல்லை
ஆதலால் இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கு அறிவு உண்டாகும்
நாதன விவேகி உள்ளம் நுழையாது நுழையும் ஆகில்
புதசன் மங்கள் கோடி புனிதனாம் புருடன் ஆமே. 4.

இவன் அதிகாரி ஆனோன் இந்திரியங்களாலும்
புவன தெய்வங்களாலும் புதபௌதிகங்களாலும்
தவணம் மூன்று அடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவம் அறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினானே. 5.

ஆண்பின் மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில்
கானவர் வலையில் பட்டுக் கைதப்பி ஓடும் மான்போல்
போனவன் வெறுங்கையோடே போகாத வண்ணம் சென்று
ஞானசற்குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கினானே. 6.

வணங்கிநின்று அழுது சொல்வான் மாயவாழ்வு எனும் சோகத்தால்
உணங்கினேன் ஐயனே என் உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோசபாசப் பின்னலைச் சின்னம் ஆக்கி
இணங்கிய குருவே என்னை இரட்சித்தல் வேண்டும் என்றான். 7.

அன்னதன் சிசுவை ஐயன் ஆமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகம் கருதி நோக்கித் தடவி சந்நிதி இருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று உண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பாய் ஆகில் தொடர்பவம் தொலையும் என்றார். 8.

தொடர்பவம் தொலையும் என்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே
தடமடு மூழ்கினான் போல் சரீரமும் குளிர்ந்துள் ஆறி
அடரும் அன்பு ஒழுகுமாபோல் ஆனந்த பாஷ்பம் காட்டி
மடல்மலர்ப் பாதம் மீண்டும் வணங்கிநின்று ஈதுசொல்வான். 9.

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டன் ஆனாலும் சுவாமி
நின்னது கருணையாலே நீர் எனை ஆளலாமே
உன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று உண்டு என்றீரே
இன்னது என்று அதைநீ காட்டி ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான். 10.

அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுள் புழுமுன் ஊதும் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவும் ஆன்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுள் சீவனைப்பார்த்து உபதேசம் ஒதுவாரே. 11.

வாராய்என் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்து இறந்து
தீராத சுழற்காற்று உற்ற செத்தை போல் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையில் திரிவன் போதம்
ஆராயும் தன்னைத் தான் என்று அறியும் அவ்வளவுந்தானே. 12.

தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டானேல்
பின்னை அத்தலைவன் தானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில் உனக்கொரு கேடும் இல்லை
என்னை நீ கேட்கையாலே ஈது உபதேசித்தேனே. 13.

என்னைத்தான் சடனா உள்ளத்து எண்ணியோ சொன்னீர் ஐயா
தன்னைத்தான் அறியா மாந்தர் தரணியில் ஒருவர் உண்டோ
பின்னைத்தான் அவர்கள் எல்லாம் பிறந்து இறந்து உழலுவா னேன்
நின்னைத்தான் நம்பினேற்கு நிண்ணயம் அருளு விரே. 14.

இன்னது தேகம் தேகி இவன் என உணர்வான் யாவன்
அன்னவன் தன்னைத் தான் என்று அறிந்தவன் ஆகும் என்றார்
சொன்னபின் தேகியார் இத்தூலம் அல்லாமல் என்றான்
பின்னது கேட்ட ஐயர் பீழையும் நகையும் கொண்டார். 15.

தேகம் அல்லாமல் வேறே தேகியார் காணேன் என்றாய்
மோகமாம் கனவில் வந்து முளைத்தவன் எவன் நீ சொல்வாய்
சோகமாம் கனவு தோன்றாச் சுழுத்தி கண்டவன் ஆர்சொல்வாய்
ஆக நீ நனவில் எண்ணும் அறிவுதான் ஏது சொல்வாய். 16.

நனவுகண்டது நான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கி
கனவுகண்டதும் சுழுத்தி கண்டதும் வேறு ஒன்றே போல்
தினம் அநுபவிப்பது ஓக்கும் தெரியவும் இல்லை சற்றே
மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும் அது அருளுவீரே. 17.

தூலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி அருந்ததி காட்டுவார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூபம் ஆன
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கினாரே. 18.

அத்தியாரோபம் என்றும் அபவாதம் என்றும் சொல்லும்
உத்தியால் பந்தம் வீடு என்று உரைக்கும் வேதாந்தம் எல்லாம்
மித்தையாம் ஆரோபத்தால் பந்தமாம் அபவாதத்தால்
முத்தியாம் இவ்விரண்டில் முந்தி ஆரோபம் கேளாய். 19.

ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை ஆவ எல்லாம்
ஓர்ஓர்வத்துவினில் வேறே ஓர்ஓர் வத்துவினை ஓர்தல்
நாளுடு பணியாய்த் தோன்றல் நரணாகித் தறியில் தோன்றல்
நீளுடு காணல் தோன்றல் நிறம்தலம் வெளியில் தோன்றல். 20.

இப்படிப் போல நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி
ஓப்பமாய் இரண்டு அற்று ஒன்றாய் உணர்வு ஒளி நிறைவாய் நிற்கும்
அப்பிரமத்தில் தோன்றும் ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்
செப்புகற்பணையினாலே செனித்தவென்று அறிந்து கொள்ளே. 21.

அதுதான் எப்படி என்றக்கால் அநாதியாம் சீவர் எல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்தும் அவ்வியத்தம் தன்னில்
இதுகால தத்துவப்பேர் ஈசன் உட்பார்வையாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்தம் ஆமே. 22.

உத்தம வெருப்புச் செம்மை உறைத்திடு கறுப்பும் ஆகும்
சத்துவ குணத்தினோடு ரசோகுணம் தமோகுணந்தான்
சுத்தமோடு அழுக்கு இருட்டாச் சொல்லு முக்குணமும் மூன்றாய்
ஒத்து உளவேணும் தம்முள் ஒரு குணம் அதிகமாமே. 23.

ஒருவழி இதுவாம் இத்தை ஒருவழி வேறாச் சொல்வர்
மருவும் அவ்வியத்தம் தானே மகதத்துவம் ஆகும் அந்த
அருள் மகதத்துவம்தான் அகங்காரம் ஆகும் என்றும்
கருஅகங்காரம் மூன்றாக் காட்டிய குணமாம் என்றும். 24.

இக்குணங்களிலே விண்போன்று இருக்கும் சிற்சாயை தோன்றும்
முக்குணங்களினும் தூய்தாம் முதற்குணம் மாயையாகும்
அக்குணப் பிரமச்சாயை அந்தரியாமி மாயை
எக்குணங்களும் பற்றாதோன் நிமித்த காரணமாம் ஈசன். 25.

ஈசனுக்கு இதுசுழுத்தி இதுவே காரண சரீரம்
கோசம் ஆநந்தம் ஆகும் குணம் இராசதம் அவித்தை
தேச அறும் அவித்தை தோறும் சிற்சாயை ஜீவ கோடி
நாசமாம் உயிர்க்கு அப்போது நாமமும் பிராஞ்ஞனாமே. 26.

அழுக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு அதுவே ஆநந்த கோசம்
சுழுத்தி காரண சரீரம் சொன்னதும் மட்டும் மோகம்
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலஆரோபம் சொன்னோம்
வழுத்துருக்கும் ஆரோப வழியும் நீ மொழியக் கேளாய். 27.

ஏமமாயா வினோத ஈசனார் அருவினாலே
பூமலி உயிர்க்கு எல்லாம் போகசாதனம் உண்டாகத்
தாமத குணம் இரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமாம் மூடல் என்றும் விவிதமாம் தோற்றம் என்றும். 28.

தோற்றமாம் சத்தி தன்னில் சொல்லிய விண்ணாம் விண்ணின்
காற்றதாம் காற்றின் தீயாம் கனலில்நீர் நீரில் மண்ணாம்
போற்றும் இவ்ஐந்தும் நொய்ய புதங்கள் என்று பேராம்
சாற்றுமற்று இவற்றில் போக சாதன தனு உண்டாகும். 29.

ஆதி முக்குணம் இப்பூதம் அடங்கலும் தொடர்ந்து நிற்கும்
கோதில் வெண்குணத்தில் ஐந்து கூறுஉணர் கருவி ஆகும்
ஓதிய பின்னை ஐந்தும் உளம்புத்தி இரண்டாம் ஞான
சாதனமாம் இவ் ஏழும் சற்குணப் பிரிவினாலே. 30.

இராசத குணத்தில் வேறிட்டு எடுத்த கூறைந்தும் ஐந்தும்
பிராணவாயுக்கள் என்றும் பெருந்தொழில் கருவி என்றும்
பராவிய பெயராம் இந்தப் பதினேழும் இலிங்க தேகம்
சுராசுரர் நரர் விலங்காய்த் தோன்றிய உயிர்கட்கு எல்லாம். 31.

இவ்வுடல் மருவும் சீவன் இலங்குதை சதன்என் றாவன்
இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்
இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும் இலிங்க சூக்கும சரீரம்
இவ்வுடல் கோசம் மூன்றாம் இதுகனா அவத்தையாமே. 32.

சூக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினோம் இப்பால் தூலம்
ஆக்கும் ஆரோபம் தானும் அடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்கும் இவ்வுயிர்க்குத் தூல தனுவும் போகமும் உண்டாகக்
காக்கும் அவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான் தானே. 33.

ஐந்துபூதமும் பத்து ஆக்கி அவைபாதி நந்நான்கு ஆக்கி
நந்து தம்பாதி விட்டு நான்கொடு நான்கும் கூட்ட
வந்தன தூலபூதம் மகாபூதம் இவற்றினின்றும்
தந்தன நான்காம் தூலதனு அண்ட புவன போகம். 34.

தூலமே மருவும் சீவன் சொல்லிய விசுவன் ஆகும்
தூலமே மருவும் ஈசன் சொலும் விராட் புருடன் ஆகும்
தூலமே அன்ன கோசம் துன்னும் சாக்கிர அவத்தை
தூல கற்பனை ஈதென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய். 35.

சீரிய ஈசனார்க்கும் சீவர்க்கும் உபாதி ஒன்றேல்
ஆரிய குருவே பேதம் அறிவதெப்படி என்றக்கால்
காரிய உபாதி சீவன் காரண உபாதி ஈசன்
வீரியம் மிகு சமட்டி வியட்டியால் பேதமாமே. 36.

மரங்கள் போல் வியட்டி பேதம் வணம் எனல் சமட்டிபேதம்
சரங்கள் தாவரங்கள் பேதத்தனியுடல் வியட்டி என்பார்
பரம்பிய எல்லாம் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி என்பார்
இரங்கிய பலசீவர்க்கும் ஈசர்க்கும் பேதம் ஈதே. 37.

கற்பனை வந்தவாறு காட்டினோம் காண்ப எல்லாம்
சொற்பணம் போலும் என்றே துணிந்தவன் ஞானி ஆவான்
செற்புதை மழைக்காலம் போய்த் தெளிந்த ஆகாசம் போலும்
அற்புத முத்தி சேரும் அபவாத வழியும் கேளாய். 38.

அரவன்று கயிறென்றாற் போல் ஆளன்றுதறி என்றாற்போல்
குரவன் சொல் உபதேசத்தால் கூறும் நூல் ஒளியைக் கொண்டு
புரம் அன்று புவணம் அன்று பூதங்கள் அன்று ஞானத்
திரம் என்னும் பிரமம் என்று தெளிவதே அபவாதம் காண். 39.

படமும்நூலும் போல் செய்த பணியும் பொன்னும் போல் பார்க்கின்
கடமும்மண்ணும் போல் ஒன்றாம் காரிய காரணங்கள்
உடல் முதல் சுவாவம் ஈறா ஒன்றில் ஒன்றுதித்த ஆறே
அடைவினில் ஒடுக்கிக் காண்ப தபவாத உபாயம் ஆமே. 40.

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாம் சத்தி செய்யும்
ஏடணை விகாரம் சொன்னீர் இரண்டு சத்திகள் என்றீரே
மூடலாம் சத்தி செய்யும் மோகமும் சொல்லும் ஐயா
கேடறக் குருவே என்னக் கிருபையோடருள் செய்வாரே. 41.

தாண்டிகர் தனக்காம் ஈசன் தனையும் தங்களைத் தாம் கண்ட
ஞானிகள் தமையும் அன்றி நாஸ்தி நபாதி என்னும்
ஊனிடைய உயிர்கள் உள்ளத்து உணர்விழி குருடாம் வண்ணம்
வான்றிலம் திசைகள் மூடும் மழைநிசி இருள் போல் மூடும். 42.

பூன்றமாம் பிரமத்துக்கும் புறத்துள விகாரங்கட்கும்
ஆன்ற கூடத்தனுக்கும் அகத்துள விகாரங்கட்கும்
தோன்றிய பேதம் சற்றும் தோன்றாமல் மறைத்து மூடும்
ஊன்றிய பவவியாதி உண்டாக்கும் உபாதி ஈதே. 43.

ஆதாரம் மறைந்து போனால் ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்
ஆதாரம் மறையாதாகில் ஆரோபம் இலையே என்றால்
ஆதாரம் சமம் விசேடமாமென இரண்டு கூறாம்
ஆதாரம் சமமாம் எங்கும் ஆரோபம் விசேடமாமே. 44.

சகமதில் இதுவென்கட்டாம் சமானந்தான் மறைந்திடாது
மிகஇது கயிறாம் என்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும்
அகம் எனும் சமானம் தன்னை அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது
பகர்விசேடம் அதாம் சீவன் பரம் எனும் அதனைமூடும். 45.

கேவல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது பஞ்சகோசம்
சீவனும் சகத்தும் ஆகிச் செனித்த விட்சேபம் அன்றோ
ஆவரணம்தானே பாழ் அனர்த்தம் என்றுரைத்ததேதோ
மேவரு குருவே என்று வினாவிடின் மகனே கேளாய். 46.

தோற்றமாம் சக்திதானும் துண்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்
ஆற்றலால் முத்தி சேர்வார்க் கனுசூலம் ஆகும் காண்நீ
ணற்றம் ஆம் பகற்காலம்போல் உபகாரம் நிசியால் உண்டோ
மாற்றம் என் உரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்லாதே. 47.

சுழுத்தியில் பிரளயத்தில் தோற்றமாம் சகங்கள் மாண்டும்
அழுத்திய பவம் போய் முத்தி அடைந்தவர் ஒருவர் உண்டோ
முழுத்த விட்சேபம் எல்லாம் முத்தியில் கூட்டு கிற்கும்
கொழுத்த ஆவரணம் முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடே. 48.

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றம் ஆன
சுத்தியும் பொய்யே என்றால் சத்திசாதனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யாம் என்னின் மோக நிந்திரை விலங்கால்
நித்திரை தெளியுமாபோல் நிருவாண நிலை மெய்யாமே49.

இம்பரில் நஞ்சை நஞ்சால் இரும்பினை இரும்பால் எய்யும்
அம்பினை அம்பால் பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால் மாய்ப்பர்
வம்பியல் மாயை தன்னை மாயையால் மாய்ப்பர் பின்னை
தம்பமாம் அதுவும் கூடச் சவம்சுடு தடிபோல் போமே. 50.

இந்தமாயயினால் சீவர்க்கு ஏழு அவத்தைகளுண்டாகும்
அந்த ஏழ் அவத்தை தம்மை அடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்த அஞ்ஞானம் மூடல் முளைத்தல் காணாத ஞானம்
சந்ததம் கண்ட ஞானம் தழல்கெடல் குளிர்மை ஆதல். 51

பிரமாம் தனை மறந்த பேதமையே அஞ்ஞானம்
பரன் இலை காணோம் என்று பகர்தல் ஆவரணம் மூடல்
நரன் ஒரு கருத்தால் சீவன் நான் என முளைத்தல் தோற்றம்
குரவன் வாக்கியத்தால் தன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம் 52.

தத்துவ விசாரம் செய்து சகலசந்தேகமும் போய்
அத்துவிதம்தான் ஆதல் அபரோட்ச ஞானம் ஆகும்
கர்த்தனாம் சீவ பேதம் கழிவதே துக்கம் போதல்
முத்தனாய் எல்லாம் செய்து முடிந்தது ஆநந்தம் ஆமே. 53.

இதுநினக்கு அறியும் வண்ணம் இப்படி ஒருதிட்டாந்தம்
புதுமையாம் கதைகேள் பத்துப் புருடர் ஓர் ஆற்றை நீந்தி
உதகதீரத்தில் ஏறி ஒருவன் ஒன்பது பேர் எண்ணி
அதனொடு தசமன் தான் என்று அறியாமல் மயங்கி நின்றான். 54.

அறியாத மயல் அஞ்ஞானம் அவன் இல்லை கானோம் என்றல்
பிறியா ஆவரணம் ஆகும் பீழைகொண்டு அழல் விட்சேபம்
நெறியாளன் தசமன் உண்டு நிற்கின்றான் என்ற சொல்லைக்
குறியாக எண்ணி நெஞ்சில் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். 55.

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடர் ஒன்பதின்மர் தம்மை
எண்ணும் நீ தசமன் ஆவை என்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினில் கண்ட ஞானம் கரைதல் போவது நோய்போதல்
திண்ணிய மனதில் ஐயம் தெளிதல் ஆனந்தம் ஆமே. 56.

தசுபுமான் தனைக்கண்டாற்போல் சற்குரு மூர்த்தியே என்
நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டும் என்றான்
கசிபெறும் இடைசியார்த்தம் துவம்பதம் தத்பதங்கட்கு
அசிபத ஐக்கியம் செய்யும் அது செய்யும் உண்மை கேளாய். 57.

விண் ஒன்றை மகாவிண் என்றும் மேகவிண் என்றும் பாரில்
மண் ஒன்று கடவிண் என்றும் மருவிய சலவிண் என்றும்
எண்ணும் கற்பனை போல் ஒன்றே எங்குமாம் பிரமம் ஈசன்
நண்ணும் கூடத்தன் சீவன் நான்கு சைதந்யம் ஆமே. 58.

பூச்சிய ஈசன் சீவன் புகல்பதம் இரண்டினுக்கும்
வாச்சியம் லட்சியந்தான் மலம் இலாப் பிரமம் ஆன்மா
காய்ச்சிய பாலில் நெய்போல் கலந்தொன்றாம் கடைந்தெடுக்கும்
ஆச்சியம் என்ன உன்னை அறிந்து நீ பிறிந்து கொள்ளே. 59.

பிறிவதெப்படி என்றக்கால் பிணமாகும் உடல்நான் என்னும்
அறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும் ஐம்பூத விகாரம் அன்றோ
வெறியது ஓர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போல் உன் மூக்கால்
எறிபிராணனும் நீ அல்லை இராசத குணவிகாரம். 60.

கரணம் ஆம் மனது புத்தி கர்த்தாவாம் அவை ஆன்மாவோ
தரமுள இரண்டு கோசம் சத்துவகுண விகாரம்
வரம் அறு துயில் ஆநந்த மயனையும் நான் என்னாதே
விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆமே. 61.

சத்தொடு சித்து ஆநந்தம் சமந்திரம் சாட்சி ஏகம்
நித்தியம் வியாபி ஆன்மா நீ அதுவா அறிந்து
பொத்தொடு சடம் துக்காதி பொருந்து பேதங்கள் ஆன
குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு வெளியில் ஆவாய். 62.

பஞ்சகோசமும் விட்டப்பால் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சியது அது அல்லாமல் வேறொன்றும் தெரியக் காணேன்
அஞ்சன இருளையோ நான் அகம் என அநுபவிப்பேன்
வஞ்சம் இல் குருவே என்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார். 63.

முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தால் எண்ணி எண்ணி
ஒன்பது பேரைக் கண்ட ஒருவனாம் தனைக்காணாத
பின்பவன் இடையில் கண்ட பெரியபாழ் அவனோ பாராய்
அன்புள மகனே கண்பதடங்கலும் காண்பான் நீயே. 64.

தூலகுக்கும அஞ்ஞானம் தோன்றும் மூன்றவத்தை தாமும்
காலம் ஓர் மூன்றும் சன்மக்கடல் எழும் கல்லோலங்கள்
போலவே வந்து வந்து போன எத்தனை என்பேன் நான்
ஆல் அமர் கடவுள் ஆணை அவைக்கு எலாம் சாட்சி நீயே. 65.

எல்லாம்கண்டு அறியும் என்னை ஏதுகொண்டு அறிவேன் என்று
சொல்லாதே சுயமாம் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர் வேறுண்டோ
பல்லார்முன் தசமன் தன்னைப் பார்ப்பதும் தனைக்கொண்டேதான்
அல்லாமல் பதினொன்றானும் அவனிடத்துண்டோ பாராய். 66.

அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும் அறிவுவேறு உண்டு என்று என்னும்
அறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கு அனவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருள்நீ அல்லை அறிபடாப் பொருள்நீ அல்லை
அறிபொருள் ஆகும் உன்னை அனுபவித்து அறிவாய் நீயே. 67.

மதுரமாம் கட்டி சுட்ட மாப்பணியாரம் எல்லாம்
மதுரம் ஆக்கிய அதற்கு மதுரம்தான் சுபாவம் அன்றோ
அது இது எணும்சடங்கள் அறிவாக அறிவைத் தந்தே
அது இது இரண்டும் ஆகா அகம்பொருள் அறிவாய் நீயே. 68.

இந்த நீ துவம் பதத்தின் இலட்சியப் பொருளாம் என்றும்
பந்தம் இல்பிரமமே தற்பதந்தனில் இலட்சியார்த்தம்
அந்தமாம் சீவன் ஈசன் அவர்களே வாச்சியார்த்தம்
சந்ததம் பேதம் ஆவார் தமக்கு அயிக்கியம் கூடாதே. 69.

பேதம் ஆனதுவும் கேளாய் பெயராலும் இடங்களாலும்
ஓதரும் உபாதியாலும் உடலாலும் உணர்வினாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதாரம் அகன்று நிற்பர்
ஆதலால் இவர்க்கெந்நாளும் ஐக்கியமென்பது கூடாதே. 70.

வடநூல் வல்லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள் சேராமல்
இடராகின் பொருளாம் வண்ணம் இலக்கண உரையால் கொள்வார்
திடமான அதுவும் மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடல் இலாதென்றும் விட்டு விடாதது என்றும் பேராமே. 71.

கங்கையில் கோஷம் என்றும் கறுப்புச் சேப்போடு தென்றும்
தங்கிய சோயம் தேவதத்தன் என்றும் சொல்வார்கள்
இங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி இந்தமூன்று உரைகளாலே
துங்கநூல் விரோதம் ஆன சொலெலாம் பொருளாம் தானே. 72.

பன்னிய சோயம் என்னும் பதங்களின் வாச்சியார்த்தம்
அன்னிய தேசம் காலம் அவன் இவன் என்ப எல்லாம்
சொன்ன இவ்விரோதம் விட்டுத் தொடர் இலக்கியம்விடாமல்
உன்னிடில் தேவதத்தன் ஒருவனை வெளியாக் காட்டும். 73.

தத்துவம் எனும் பதங்கள் பிரமமாய்ச் சாட்சி ஆன
வத்துவை விடாமல் பேத வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு
நித்தமும் அது நீ ஆரும் நீ அது ஆரும் என்னும்
அத்தமும் அகண்டம் என்றே அசிபத ஐக்கியம் காட்டும். 74.

கடநீரில் மேக நீரில் கண்டவான் இரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானும் கூடி ஒன்றாம் எப்போதும்
இடம் ஆன பிரமம் சாட்சி இரண்டும் எப்போதும் ஏகம்
திடமாக சுவாது பூதி சிவோகம் என்றிருந்திடாயே. 75.

தஞ்சமாம் குருவும் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல்
பஞ்சகோசமும் கடந்து பாலையும் தள்ளி உள்ளில்
கொஞ்சமாம் இருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரமம் என்னும்
நெஞ்சமும் நழுவி ஒன்றாய் நின்ற பூணத்தைக் கண்டான். 76.

அநுபவ ஆநந்த வெள்ளத் தழுந்தியே அகண்டம் ஆகித்
தனுசுரணங்கள் ஆதிசகலமும் இறந்து சித்தாய்
மனது பூணமாய்த் தேகம் ஆன சற்குருவும் காண
நனவினில் சுழுத்தி ஆகி நன்மகன் சுபாவம் ஆணான். 77.

அளிமகன் நெடும் போது இவ்வாறு ஆனபின் மனது மெள்ள
வெளியில் வந்திட உணர்ந்தான் விமலதே சிகனைக் கண்டான்
துளிவிழி சொரியப் பாதம் தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்தான்
குளிர்முக சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான். 78.

ஐயனே எனதுள்ளே நின்றனந்த சன்மங்கள் ஆண்ட
மெய்யனே உபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நல்கும் உதவிக்கோர் உதவி நாயேன்
செய்யுமாறு ஒன்றும் காணேன் திருவடி போற்றி போற்றி. 79.

சிட்டன் இவ்வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா என இருத்திக் கிருபையோடருளிச் செய்வார்
துட்டமாம் தடைகள் மூன்றும் தொடராமல் சொரூப ஞான
நிட்டனாய் இருக்கின் ஈதே நீ செய்யும் உதவி ஆமே. 80.

நீநான் என்று இரண்டில்லாமல் நிறைந்த பூணமாய் எங்கும்
நான் ஆகத் தெளிந்த ஞானம் நழுவுமோ குருவே என்றான்
தான் ஆகும் பிரமரூபம் சற்குரு நூலால் தோன்றும்
ஆனாலும் தடைகள் உண்டேல் அநுபவம் உறைத்திடாதே. 81.

தடை எவை எனில் அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்
படர்செயும் இந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத்தாலே
உடனுடன் வரும் வந்தக்கால் உயர்ஞானம் கெடும் இவற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே. 82.

அக்கினி கட்டுப் பட்டால் அற்பமும் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத்தாலே வந்தபந்தமும் வேவாது
சிக்கெணப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே
விக்கின மடம் சந்தேகம் விபரீதம் போக்குவாயே. 83.

பிரம பாவனையை மூடிப் பேதம் காட்டுவதஞ்ஞானம்
குரவன் வாக்கியம் நம்பாமல் குழம்புவதாம் சந்தேகம்
திரம் அறு சகம்மெய் என்றும் தேகம் நான் என்றும் உள்ளே
விரவிய மோகம் தானே விபரீதம் என்பர் மேலோர். 84.

தத்துவ அநுபோகம் தான் சாதித்தல் கேட்டல் என்பார்
ஓத்துள பொருள் ஊகத்தால் உசாவல் சிந்தித்தல் என்பார்
சித்தம் ஏகாந்தம் ஆன தெரிசனம் தெளிதல் என்பார்
நித்தம் இப்படிச் செய்தக்கால் நிருவாணம் பெறுவாய் நீயே. 85.

எத்தனை நாள் ஞாதாவும் ஞானமும் இருக்கும் உன்பால்
அத்தனை நாளும் வேண்டும் அப்பால் ஓர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோல் பற்றாஞேயம் மாத்திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரானவர் விதேக முக்தி பெற்றிருப்பார் என்றும். 86

ஞானம் ஆர் சீவன்முத்தர் நால்வகை ஆவர் கேளாய்
வான்நிகர் பிரமவித்து வரன் வரியான் வரிட்டன்
ஆனவர் நாமம் ஆகும் அவர்களில் பிரமவித்தின்
தானமும் மற்றை மூவர் தாரதம்மியமும் சொல்வேன். 87.

தீராய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியும் முன்னம்
வாரமாய் இருந்த தங்கள் வருணம் ஆச்சிரமம் சொன்ன
பாரகாரியம் ஆனாலும் பலர்க்குபகாரம் ஆக
நேரதாச் செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தர். 88.

காமம் ஆதிகள் வந்தாலும் கணத்தில் போம் மனத்தில் பற்றார்
தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல் சகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்
பாமரர் எனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டார்
ஊமரும் ஆவார் உள்ளத்து உவகையாம் சீவன் முத்தர். 89.

பேதகர்மத்தால் வந்த பிரார்த்தம் நாநா ஆகும்
ஆதலால் விவகாரங்கள் அவரவர்க்கு ஆவ ஆகும்
மாதவம் செயினும் செய்வார் வாணிபம் செயினும் செய்வார்
பூதலம் புரப்பார் ஐயம் புகுந்துண்பார் சீவன் முத்தர். 90.

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யில் நிலவாய் விண்ணிருது வீழ்ந்து
பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும் புதுமையா ஒன்றும் பாரார்
நன்றுதீது எண்ணார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர். 91.

பின்னை மூவரில் இரண்டு பேர்களும் சமாதி யோகம்
தன்னை உற்றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தம் தானாய்
உன்னுவோன் வரன் வேற்றோரால் உணர்பவன் வரியான் ஆகும்
அன்னியர் தம்மால் தன்னால் அறியாதோன் வரிட்டன் ஆமே. 92.

அரிதாகும் இவர்கள் இவ்வாறு அநேகர் ஆனாலும் முத்தி
சரியாகும் பாடுபட்ட சமாதிக்குப் பலன் ஏதென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித்து அநுபவிப்பன்
வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்டனும் சுகமாய் வாழ்வார். 93.

பிரமஞானிகளும் கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால்
திரமுறும் அஞ்ஞானம் போய்ச் செனியாத வழி ஏது என்றால்
பரவும் ஆகாசம் ஒன்றில் பற்றாது மற்றை நாலும்
விரவின தோடும் கூடும் விதம் இருவோரும் ஆவார். 94.

சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் சிவன் அயன் நெடுமால் ஆன
மூவரும் மகிழ் நோன்பு முழுவதும் செய்து சன்ம
பாவனம் ஆணர் என்று பழமறை முழங்கும் இப்பால்
மேவரும் சீவன் முத்தர் விதேகமுத்தியும் நீ கேளாய். 95.

பஞ்சினை ஊழித் தீப்போல் பலசன்ம விவித வித்தாம்
சஞ்சிதம் எல்லாம் ஞானத் தழல்கூட்டு வெண்ணீறாக்கும்
கிஞ்சித் ஆகாமியம்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத்தத்தின் வினை அநுபவித்துத் தீரும். 96.

பொறுமையால் பிராரத்தத்தைப் புசிக்கும் நாள் செய்யும் கர்மம்
மறுமையில் தொடர்ந்திடாமல் மாண்டுபோம் வழி ஏதென்றால்
சிறியவர் இகழ்ந்து ஞானி செய்த பாவத்தைக் கொள்வார்
அறிவுளோர் அறிந்து பூசித்து அறம் எலாம் கைக்கொள்வாரே. 97.

அரிய மெய்ஞ்ஞானத்தீயால் அவித்தையாம் உடல்நீறாகும்
பெரியதூலமும் காலத்தால் பிணம் ஆகிவிழும் அந்நேரம்
உரிய சூக்கும சரீரம் உலை இரும்புண்ட நீர் போல்
துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தில் இறந்துபோமே. 98.

கடம் எனும் உபாதி போனால் ககனம் ஒன்றானாற் போல
உடல் எனும் உபாதி போன உத்தரம் சீவன் முத்தர்
அடிமுடி நடுவும் இன்றி அகம்புறம் இன்றி நின்ற
படி திகழ் விதேக முத்திப் பதம் அடைந்திருப்பர் என்றும். 99.

சொல்லிய மகனே எங்கும் சூழ்வெளி இருக்க மண்ணை
கெல்லிய பின்பு தோன்றும் கிணற்றின் ஆகாசம்போலே
ஒல்லையாம் பிரம நூலால் உற்றது போலே தோன்றும்
எல்லையில் நாம் எப்போதும் ஏகம் என்று இருந்து வாழ்வாய். 100.

கானல்நீர் கினிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர் கணாவூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடி சேய் முயலின் கோடு
பீனமாம் தறிபுமானில் பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே உன்னை நம் ஆணை மறந்திடாயே. 101.

தத்துவ விளக்கப் படலம் நிறைவுற்றது.

2. சந்தேகம் தெளிதல் படலம்

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரம் உறக் குத்திக் குத்தி உறைப்பிக்கும் உபாயம் போலப்
பரம சிற்சொரூபம் தன்னில் பற்றிய மனோவிருத்தி
திரநிலை பெறச் சந்தேகம் தெளிதலை மொழிகின்றேனே. 1.

நற்கருத்து உடையோன் ஆகி ஞானவான் ஆகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரம் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலை பரியந்தம் சொன்ன
சற்குரு வினைவிடாமல் சந்ததம் அதுசரித்தான். 2.

சந்ததம் புருடன் தன்னைச் சாயை போல் விடாமல் அன்பாம்
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திரமாய் நின்றாயோ
சிந்தையில் ஐயம் எல்லாம் தீர்ந்தவோ தெளிவினாள்ளே
அந்தரம் கலந்த துண்டோ அநுபவம் உரைசெய்வாயே. 3.

என உரைத்தருளும் ஆசான் இருபதம் வணங்கி எந்தாய்
சன்னவன் காட்டில் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள்
உணதருள் உதய வெற்பில் உபதேச அருக்கன் தோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தால் உண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னால் மாற்றிய பேய்போனாலும்
எந்திரம் எழுதிக் கட்டி இனிவராவகை செய்வார்போல்
முந்தி உன் உபதேசத்தால் மோகம் போனாலும் ஐயா
புந்திநின்று உரைக்க இன்னம் புகலும்விண்ணப்பம் உண்டே. 5.

ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும் வாக்குக் கெட்டாது
ஏகமாம் பிரமம் என்றும் இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும்
சோகம் ஆம் மனத்திற்கு எட்டாச்சுயஞ்சோதி என்றும் சொன்னீர்
மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே. 6

மற்றை முப்பிரமாணத்தால் வத்து நிண்ணயங் கூடாதே
உற்றதோர் விடயம் பூதம் உபயம் அன்று ஆதலாலே
குற்றம் ஆம் குணவிசேடம் கூடாமல் இருக்கையாலே
இற்றது வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும் அறிவாய் நீயே. 7

வாக்கியம் தனக்கெட்டாது வத்து என்று உரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தியால் அவ்வத்துவைக் காட்டிற்றன்றோ
வாக்கியங்களிலே மாணம் ஆவதேது என்றாய் ஆகில்
வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே மறைகள் பொய்யாது கேளாய். 8.

தன்பதி அல்லாப் பேர்கள் தமை அல்லன் அல்லன் என்றாள்
அன்பனைக் கேட்ட நேரம் அவள் வெட்கி மெளனம் ஆணாள்
என்பது போல நீக்கி இதன்றிதன்று எனச்சேடித்த
பின்பரப் பிரமம் தன்னைப் பேசாமல் காட்டும் வேதம். 9.

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கைதீரப் பேசும் உத்தரம் நீ கேளாய்
இந்திரியங்களுக்கு ராசன் இதயமாம் அதின் எண்ணங்கள்
புந்தியும் மனமும் என்றே புறத்தகத்து உலாவி ஆடும். 10.

உன்முகம் போல் கண்ணாடிக்கு உள் ஒரு முகம் கண்டாற்போல்
சின்மயவடிவின் சாயை சித்துப் போல் புத்தி தோன்றும்
நின்மனோ விருத்தி அந்த நிழல்வழியாய் உலாவும்
தன்ம நன்மகனே இத்தைத் தான் அன்றோ ஞானம் என்பார். 11.

உருக்கிய தராநீர் நாநா உருவங்கள் ஆணாற் போல
விருத்திகள் கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்
அரும்பல விடயம் எல்லாம் ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்
இருட்டினில் விளக்கும் கண்ணும் இல்லாமல் பொருள் காணாதே. 12.

எரிகின்ற விளக்கால் கண்ணால் இருட்பொருள் காணல் வேண்டும்
தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடில் கண்ணே போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி ஒன்றே போதும் மெய்ப் பொருள் காண்போர்க்கே. 13.

விருத்தியும் பலமும் கூடும் விகாரமே மனம் என்பார்கள்
கருத்தெழுவிருத்தி வேண்டும் கணக்கினால் மனத்திற்கு எட்டும்
வருத்திய பலம் ஆம் இந்த மனத்திற்கெட்டாது கண்டாய்
அருத்தம் இப்படி என்றையம் அகன்று நீ தெளிந்திடாயே. 14.

வஞ்சகம் இல்பரமார்த்த குருவே சொன்ன
வழிகள் அறிந்தேன் இனி ஓர் வசனம் கேளீர்
சஞ்சலம் அற்று அகண்ட பூணமாய்ச் சித்தம்
ததாகாரம் ஆவதன்றோ சமாதி யோகம்

உஞ்சலை ஓத்து அலைவதுதன் சுபாவம் ஆகி
ஒருகணத்தில் பலவுலகாய் உதிக்கும் இந்த
நெஞ்சகம் வத்துவில் அசையா நிவாத தீப
நிலை அடைவது எப்படியோ நீர் சொல் விரே. 15.

கருது மனோ குணம் மூன்றாம் மூன்றில் ஒன்று
கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டும் கரந்து நிற்கும்
தருமம் மிகும் சத்துவம் மேலான போது
சன்மார்க்கம் ஆன தெய்வ சம்பத்து உண்டாம்
மருவு ரசோகுணம் ஆகில் உலக தேக
வாதனையாம் சாத்திரவாதனையும் ஆகும்
அருமகனே தமோகுணம் மேல் ஆன போதில்
அகர சம்பத்து உண்டாகும் அறிந்து கொள்ளே. 16.

மணது சத்துவ சொரூபம் மற்றிரண்டும்
வந்து கலந்தன அவற்றை மாற்றினால் போம்
தனது சன்மார்க்கத்தை விடாது இருந்த போது
தமோ குணமும் ரசோகுணமும் சமிக்கும் பின்னைக்
கனபரிணாமம் சலனம்போம் போனக்கால்
களங்கமற்று நின்ற ஆகாசம் போலும்
நினதுளம் அப்படி ஆம் அப்பிரமத்து ஒன்றாய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்கும் தானே. 17

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறு ஓர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது
விளங்கிய தன் மயமாகி அபேதம் ஆகி
விகற்பமின்றி நிருவிகற்பம் ஆனாற்போல
அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்து ஆய்
ஆந்தந்தமாம் பிரமத்து ஐக்யம் ஆன
உளம் தெளிந்தபடி இருந்தால் உலகம் எங்கே
உலைவெங்கே என்று சங்கை ஒழித்திடாயே. 18.

ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால் சீவன் முத்தர்
இருக்கும் மட்டும் பிராரத்தம் எதனால் உண்பார்.
போகம் ஆனது புசித்துத் தொலைப்பதன்றோ
புசிப்பதென்றால் மனம் தானும் போன தன்றே
சோகம் ஆய் மனம் இறந்தால் போகம் இல்லை
தோன்றும் எனின் முத்தர் என்று சொலக்கூடாதே

மோகம் ஆம் இது தெளியக் குருவே நன்றா
மொழிந்தருள்வாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி தானே. 19.

மனநாசம் சொரூபமென்றும் அரூபம் என்றும்
வகுத்துரைப்பார் இருவகையா வரும் இவற்றில்
வினவாத சீவன்முத்தர் இடத்தில் ஒன்றும்
விதேகமுத்தர் இடத்தில் ஒன்றும் மேவும் கண்டாய்
தனதான சத்துவமாய் மனம்சேடித்துத்
தமகரச சுகள் நசித்தல் சொரூப நாசம்
அனகாசத்துவம் தானும் இலிங்க தேகம்
அடங்கும் போது அடங்குதலே அரூப நாசம். 20.

சுத்தமாம் சத்துவமே உண்மை ஆகும்
துகள் இருள் போனால் மனம் என் சொல்லும் போம்போம்
வர்த்தமானத்தில் வந்த உணவை உண்பார்
வருவதும் போவதும் நினைந்து மகிழார் வாடார்
கர்த்தராம் அகந்தையைவிட்டு அகர்த்தர் ஆகிக்
கரணவிருத்திகள் அவத்தை காண்பார் ஆகி
முத்தராய் இருக்கலுமாம் புசிப்பும் கூடும்
முட்டிலை என்றறிந்து சங்கை மோசிப்பாயே. 21.

விவகார வேளை எலாம் சமாதி என்றால்
விகற்பமன்றோ மனம் அலைந்து விடாதோ விட்டால்
அவதானம் நழுவுமன்றோ என்றாய் ஆகில்
அதற்கொரு திட்டாந்தம் கேள் ஆசைகொண்டு
நவமாகப் பரபுருடன் தன்னைக் கூடி
நயந்தசுகம் அநுபவித்த நாரி நெஞ்சம்
தவமான மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதும்
தழுவியது பவித்த சுகந்தனை விடாதே. 22.

தேகத்தன் அலன் ஆகி அகர்த்தன் ஆகிச்
சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்
போகத்தை உண்பன் என்றால் கருத்தாவாமே
பூரணமாம் அகர்த்தனுக்குப் போகம் உண்டோ
சோகத்தை அறுத்தருளும் குருவே இந்தத்
துகள் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில்
மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி
வகைமூன்றாய் அவர்இருக்கும் மகிமை கேளாய். 23.

செய்கையும் செய்விக்கையும் அற்றிருக்கும் காந்தச்
 சிலைமலை முன் இரும்புகள் சேட்டிக்குமாபோல்
 செய்கையும் செய்விக்கையும் அற்றிருக்கும் என்முன்
 செடமான உலகம் எலாம் சேட்டை செய்யும்
 மெய்கலந்த இந்திரிய விகாரரூப
 விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தாணா[ய்]
 மெய்கலந்த சமாதிக்கும் சாட்சியே நான்
 வெயில்போல் என்று உறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன். 24.

அறுசுவையின் குணம் குற்றம் அசுத்தம் சுத்தம்
 அபத்தியம் பத்தியம் என ஊண் ஆய்ந்திடாமல்
 பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போல்
 போகங்கள் புசிப்பவன் மாபோகி ஆகும்
 சிறிது பெரிதுகள் தனது அந்நியங்கள் நன்மை
 தீமைகள் சேரினும் படிசுச் செயல் போல் சித்தம்
 வெறிது இருக்கும் அவனே மாத்தியாகி ஆவன்
 விரதம் இம்மூன்றுடையவரே வீடு உளோரே. 25

மெய்யும் கொண்டு பிராரத்தம் தரும் விதிவழி நின்றிடவும்
 உய்யும் கர்மிகளுக்கு அநுகுணமா உறுதொழில் செய்திடவும்
 செய்யும் செய்கை முடித்தவன் என்றுரை செப்புவது எப்படியோ
 நையும் துன்பம் அகற்றிய குருவே நலமா அருள்வீரே. 26.

ஆடவர் செய்தொழில் மூவகை ஆகும் அனித்தை வசத்துறுநாள்
 ஏடணை மமதை அகந்தையுளார்க்கே இகபர விவகாரம்
 வீடணுகுவம் எனும் இச்சை உளார்க்கே வித்தை படிப்பதெலாம்
 பாடல்மிசும் தொழிலாற் பலன் உண்டோ பரிபூரணமானால். 27.

குரவர் சிகாமணியே கேளிர் நீர் கூறின வழி ஓக்கும்
 பரமுடன் இகமும் இழந்தவர் அன்றோ பழகுவர் மெய்க்ஞானம்
 விரவும் முயற்சியின் மீண்டவர் அதை இனி வேண்டுவரோ வேண்டார்
 சிரவண மனனாதிகள் வேண்டாவோ சித்தம் உறைத்திடவே. 28.

கிளர்மகனே கேள் தத்துவம் அறியார் கேட்டல் செயக்கடனே
 தளர்வறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் சிலர் சந்தேகங்களுளார்
 தெளிதலின் நிற்பார் விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர்
 வெளிஉருவாய் அறிவாய் நிறை வாயினர் வேண்டுவதொன்றுண்டோ. 29.

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியும் அஞ்ஞானிகள் போலச்
செய்யா நின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேன் எனலாமோ
பொய்யாம் விபரீதங்கள் அவர்க்குப் போயின என்றீரே
மெய்யாம் பிரமவிசாரம் இதன்றே வெளியா உரையீரே. 30.

ஓய்ந்த கணாவில் கண்டபழங்கதை ஓதுவன் வாதனையால்
ஆய்ந்தறிவுற்றவன் அப்படிச் செப்புவன் ஆபாசனும் ஆகான்
மாய்ந்ததன் உடல் வேம் அளவும் விண்ணவன் மநுடன் எனப்படுவான்
வீய்ந்த சிதாபாசன் போம் அளவும் விவகாரம் தொடரும். 31.

ஆனால் ஐயா குருவே காண்பது அசத்தியம் என்றானும்
நானா விவகாரம் துயர் அலவோ ஞானசுகம் தருமோ
போனால் அன்றோ நன்றாம் நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ
தானாம் நிட்டை புரிந்தால் செய்கை தவிர்ந்தவன் எப்படியோ. 32.

தெரிதரு மகனே ஆரம்பத்தொடு தீரும் விவகாரம்
உரிய தியானமும் விவகாரங்களும் உள்ளத்தொழில் அன்றோ
துரிய பரம்பொருள் ஆனவர் வேறொரு தொழில் செய்வதுமுண்டோ
அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல் அவன் ஆருடனும் அன்றே. 33.

உத்தம குருவே ஆருடருமாய் ஒரு தொழில் அற்றவருள்
சித்தம் அடங்கு தியானாதிகள் சிலர் செய்குவ தென்என்றால்
இத்தலை மருவும் பிராரத்தப் பிரிவெப்படி அப்படியே
முத்தரும் வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது முன்னே சொன்னேனே. 34.

நல்லவனே கேள் உலகுபகாரம் ஞானிகள் விவகாரம்
அல்லது வேறொருபெறுபேறும் இ[ல்]லை அதனால் பிணியும் இலை
வல்லசிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண்ணியபாவம்
எல்லவருக்கும் அநுக்கிரகம் செய்யும் ஈசன் அடைந்திலனே. 35.

ஈசனுமாய் அருவாய் உருவாகி எழுந்தருளும் குருவே
ஈசனும் ஞானியும் ஒப்பென்றீரே எப்படி ஒப்பென்றால்
ஈசனும் ஞானியும் மமதை அகந்தை இகந்ததினால் ஒப்பாம்
ஈசனும் ஆம்பல சீவருமாம் உலகெல்லாம் இவனாமே. 36.

எல்லாச் சீவரும் இவனாம் என்றீர் இவன்தான் முத்தியடைந்து
எல்லாச் சீவரும் முத்திபெறாமல் இருப்பான் ஏனையா
எல்லாச் சீவரும் வெவ்வேறானால் இவன் எல்லாம் அலனே
எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் குருவே இதைநீர் மொழியீரே 37.

அகம் எனும் ஆன்மா பூரணம் ஏகம் அநேகவிதம் சீவர்
அகம் எனும் அந்தக் கரணோபாதிகள் அளவிலை ஆதலினால்
சகம்முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம் சலசந்திரர் பலராம்
சகம் அதில் ஏரிசுளம் சிறுகுழிசால் சட்டிகுடம் பலவால். 38.

சட்டி குடங்களில் ஒன்று நசித்திடின் அதனுள் சலசந்திரன்
ஒட்டு முதற்சந்திரனொடு கூடும் ஒழிந்தவை கூடாவே
கட்டும் உபாதி நசித்திடு சீவன் காரண ஆன்மாவில்
கிட்டும் அயிக்கியம் உபாதி கெடாதவர் கேவலம் ஆகாரே. 39.

இவன் அயன் மால்சிவன் ஆகிய ஈசரொடு எப்படி ஒப்பாவன்
சிவன் முதல் மூவரும் அகிலசிருட்டி திதிநாசங்கள் செய்வார்
அவர்பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களும் அறிவார் விபு ஆவார்
தவம்மிகு குருவே இவனுக் கவையில் ஓர் சற்றும் காணேனே. 40.

தடத்து நீர்நிலாத்திரி ஒளி உபயமும் தழுவும் ஊர்தனைக் காக்கும்
குடத்து நீர்விளக்கினில் ஒளி இரண்டும் ஓர் குடும்பம் மாத்திரம் காக்கும்
அடுத்த மைந்தனே ஞானியும் ஈசனும் அறிவினால் பிரிவில்லை
கெடுத்த மாயையின் குணங்களால் மேலென்றும் கீழென்றும் பிரிவாமே. 41.

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கள் மாயைவல்லவர் அணி மாதிகள் ஒக்கமாதவம் மிக்கோர்
தரணி மாநுடர்க்கு அவைகள் இல்லாமையால் தாழ்வுளர் ஆனாலும்
பிரம பாவனையால் இவர் அவர் எனும் பேதம் ஒன்றிலை பாராய். 42.

முத்தி நல்கிய சற்குருவே பல முணிகளுக்கு அணிமாதி
சித்தி பூமியில் கண்டிருக்கவும் அந்தச் செல்வம் ஈசனதென்றீர்
புத்தி ஒத்திட உரைத்தருள் என்றிடில் புகழும் ஈசனைநோக்கிப்
புத்தி செய்திடும் தவத்தினால் யோகத்தால் பலித்ததென்றறிவாயே. 43.

சிவசொரூபமாம் தேசிக மூர்த்தியே சித்தி முத்தியிரண்டும்
தவமுனோர் அடைகுவர் எனில் அவர்கள் போல் சகலரும் அடைவாரே
அவர்கள் பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைந்ததும் கண்டோமே
இவர்கள் ஞானிகள் என்றிடின் சித்திகள் இவர்க்கிலாவகை ஏதோ. 44.

காபியத்தவம் காபியம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும்
பூமியில் தவம் இருவகை சித்தியும் போதமும் தரும்மைந்தா
ஆயிவற்றில் ஒன்றியற்றினார் ஒன்றையே அடைகுவர் இதுதீர்வை
யாமுரைத்த அவ்விரண்டையும் இயற்றினார் அன்றுள பெரியோரே. 45.

அனக மைந்தனே முத்தி ஞானத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல்
செனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ
இனிய சித்தியே விரும்பினார் சிலர் சிலர் இரண்டையும் முயன்றார் அம்
முனிவர் சித்திகள் விநோதம்மாத் திரம்தரும் முத்தியைத் தாராவே. 46.

யோக ஞானமே முத்தியைத் தரும்எனில் ஒழிந்த சித்திகள் வேண்டி
மோகமாய் உடல் வருந்தினார் சிலசில முத்தர்கள் ஏனென்றால்
போகமாய் வரும் பிராரத்த கர்மங்கள் புகித்தன்றோ நசித்தேகும்
ஆகையால் அந்தச் சித்திகள் பிராரத்தம் ஆகும் என்றறிவாயே. 47.

இலக்கம் ஆயிரம் சுருதியால் ஊகத்தால் என்மனம் அசையாமல்
பெலக்க வேண்டும் என்றருள் குருவே அகப்பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன்
துலக்கம் ஆன கண்ணாடியை அடிக்கடித் துலக்கினால் பழுதன்றே
அலக்கண் மாற்றிய தேவரீர் எனக்குரை அமிர்தங்கள் தெவிட்டாவே. 48.

கைதவங்களைச் சாத்திரம் சொல்லுமோ கருணையால் எனை ஆளும்
ஐயனே குருவே எவர் ஆகிலும் அநுபவித்தால் அன்றிச்
செய்த கர்மங்கள் விடா என்ற வசனமும் சென்ம சஞ்சிதம் வேவத்
துய்ய ஞானத்தீச்சுடும் என்ற வசனமும் துணிவதெப்படி நானே. 49.

சீவ பேதங்கள் அளவிலை மைந்தனே செய்கையும் அளவில்லை
ஆவ ஆம் அவரவர் அதிகாரங்கள் அறிந்து பக்குவம் நோக்கிப்
பூ அலர்ந்துபின் பலங்கள் காட்டுவனபோல் பூருவம் சித்தாந்தம்
காவல் வேதங்கள் இரண்டையும் வசனிக்கும் காண்டம் மூவகையாலே. 50.

ஆன பாவிகள் அடைவன நரகங்கள் அவசியம் ஆனாலும்
தான மந்திர விரத ஓமங்களால் தவிரும் என்பது பொய்யோ
ஈனமாம் பலசன்ம சஞ்சிதவினை எத்தனை ஆனாலும்
ஞானமாம் கனல் சுடும் என்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே. 51.

என்மனம் திருக்கோயிலாத் தினம் குடி இருந்தருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினைகள் வேர் அறுத்திடும் தேவரீர் மெய்க்ஞானம்
தன்மயம் தருமகிமையை விபுதராம் சமர்த்தரும் அறியாமல்
கன்மமாம் குழியினில் விழுந்தழிகின்ற காரணம் உரையீரே. 52.

அழிவிலாத தற்பதந்தனை மைந்தனே அகமுகத்தவர் சேர்வர்
வழிநடப்பவர் பராமுகம் ஆயினால் மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்
குழியில் வீழ்வர் காண் அப்படி வெளிமுகம் கொண்டு காமிகள் ஆணார்
பழிதரும் பிறவிக்கடல் அழுந்துவர் பரகதி அடையாரே. 53.

சிறந்த நன்மையும் தீமையும் ஈசனார் செய்விக்கும் செயல் அன்றோ
பிறந்த சீவர்கள் என்செய்வர் அவர்கள் மேல் பிழை சொல்லும் வழி ஏதோ
துறந்த தேசிக மூர்த்தியே என்றிடில் சுருதி நூல் பொருள் மார்க்கம்
மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்தி காண் மைந்தனே அதுகேளாய். 54.

திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே
சகந்தனில் பொது ஈசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருள் எல்லாம்
அகந்தையாம் அபிமானங்கள் கோபங்கள் ஆசைகள் இவை எல்லாம்
இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகளாகும் காண் ஈசனார் செயலன்றே 55.

மூவர் அம்பரன் சிருட்டிகள் உயிர்க்கெலாம் முத்தி சாதனமாகும்
சீவனார்செயும் சிருட்டிகள் தங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்
தாவராதிகள் நசித்திடில் ஒருவருக்கும் சனனங்கள் நசியாவாம்
கோபம் ஆதிகள் நசித்திடில் பந்தமாம் கொடும் பிறவிகள் போமே. 56.

ஈசர் காரியம் பிரளயத்து ஒழியவும் எவர்பவம் ஒழிந்தார்கள்
தேசகால தேகாதிகள் இருக்கவும் சீவகாரிய மோகம்
நாசம் ஆக்கிய விவேகத்தின் உயிரொடு ஞானமுத்தர்களானார்
பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயல் அன்றிப் பசுபதி செயல் அன்றே. 57.

அச்சுவத்தம் என்று ஒருமரம் அதில் இரண்டு அரும்பறவைகள் வாழும்
நச்சும் அங்கொரு பறவை அம்மரக்கனி நன்றுநன்று எனத்தின்னும்
மெச்சும் அங்கொரு பறவைதிண்ணாதென வியங்கியப் பொருளாக
வைச்சு மாமறை சீவனை ஈசனை வகுத்தவாறு அறிவாயே. 58.

இந்தச் சீவனால் வரும் அறு பகையெலாம் இவன்செயல் என்னாமல்
அந்தத் தேவனால் வரும் என்ற மூடர்கள் அதோகதி அடைவார்கள்
இந்தச் சீவனால் வரும் அறு பகையெலாம் இவன் செயல் அல்லாமல்
அந்தத் தேவனால் அன்றெனும் விவேகிகள் அமலவீடு அடைவாரே. 59.

நலமெய் ஐயனே எல்லவர்க்கும் தெய்வ நாயகன் பொதுவானால்
சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதேன் என்றாயேல்
குலவு மக்களைத் தந்தை போல் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக்காய்வன்
கலைகள் நல்வழி வரச்செயும் தண்டமும் கருணை என்று அறிவாயே. 60.

மனை விலங்கறு மைந்தனே கற்பக மரம்கனல் புனல் மூன்றும்
தனை அடைந்தவர் வறுமையும் சீதமும் தாகமும் தவிர்த்தானும்
அனைய ஈசனும் அடைந்தவர்க்கு அருள்செய்வன் அகன்றவர்க்கு அருள் செய்யான்
இனைய குற்றங்கள் எவர்குற்றம் ஆகும் என்று எண்ணிநீ அறிவாயே. 61.

ஒன்று கேள்மகனே புமான் முயற்சியால் உறைத்து மாநுடர்க்கு ஈசன்
நன்று செய்யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்து நல்லவர்பின்னே
சென்று துட்டவாதனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்த மாயையெத்தள்வி
நின்று ஞானத்தை அடைந்தவர் பவங்கள்போம் நிச்சயம் இதுதானே. 62.

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப்படி எணில் இடைவிடா விசாரத்தால்
வந்தடைந்திடும் விசாரந்தான் ஏதெனில் மனாதியாம் சரீரத்தில்
இந்த நான் எவன் சித்தெது சடம் எது இரண்டும் ஒன்றாகக்கூடும்
பந்தம் ஏது வீடெதென உசாவதல் பகர் விசாரமதாகும். 63.

போன சன்மங்கள் தமில் அநுட்டித்த நல்புண்ணிய பரிபாகம்
ஞானம் ஆக்குமே விசாரம் ஏன் என்றிடில் நாம் உரைத்திடக் கேளாய்
ஆன புண்ணியம் ஈசாரார்ப்பணம் செயின் அசுசிபோம் சுசி ஆகும்
மாண தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவும் என் றறிவாயே. 64.

பத்தியும் வயிராக்கியமும் பரலோகமும் அணிமாதி
சித்தியும் தவநிட்டையும் யோகமும் தியானமும் சாரூப
முத்தியும் தரும் விசித்திர கருமங்கள் மோகம் மாத்திரம் தள்ளும்
புத்தி தந்திடல் அருமையோ விசாரம் ஏன் புண்ணிய குருமூர்த்தி 65.

வேடம் மாறிய பேர்களை அறியவே வேண்டினால் மகனே கேள்
கூடம் ஆம் அவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகள் ஆய்ந்தறியாமல்
ஓடியும் குதித்தும் தலை கீழ்நின்றும் உயர்ந்தகம் பத்தேறி
ஆடியும்பல கருமங்கள் செய்யினும் அவர் உண்மை தெரியாதே. 66.

இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை அறிவிக்கும் இலக்கணத்தால் வேதம்
சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வரும் அன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும்
அன்ன தானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்கள் ஆசாரங்கள் யாகங்கள்
என்ன செய்யினும் தன்னைத்தான் அறிகின்றது இவைகளால் வாராதே 67.

துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கறக்கைக் கொண்டு துலக்கினால் போமன்றி
விளங்கு புத்தியால் உலகில் ஆர்துலக்கினார் விமலதேசிகமூர்த்தி
களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும் அப்படி கருமத்தால் கழுவாமல்
உளங்குறித்த ஞானத்தினால் எப்படி ஒழியும் ஈதருள்வீரே. 68.

தர்ப்பணத்தினில் களிம்பு வாஸ்தவமலம் சகசமாதலின் மைந்தா
கற்பளிங்கினில் கறுநிறம் சகசமாக் கறுத்ததன்று ஆரோபம்
தர்ப்பணத்தில் அழுக்கற வேண்டினால் சாதனத் தொழில் வேண்டும்
கற்பளிங்கில் ஆரோபமே கறுப்பென்று கண்டிட மனம் போதும். 69.

இங்கும் அப்படிச் சச்சிதாநந்தத்தில் இடர்சடம் பொய் மூன்றும்
தங்கு மாயையின் கற்பிதம் அன்றியே சகசவாஸ்தவம் அன்றே
பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயாது உறவாக்கும்
துங்க ஞானமே கரும அஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. 70.

மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருடநூறு அழுதாலும்
நினைத்துணர்ந்தபின் கிட்டும் அப்படி இந்த நின்மல ஆன்மாவும்
அனர்த்தம் ஆனதன் மறதியைக் கெடுத்துத்தன் அறிவினால் காணாமல்
கனத்த கர்மங்கள் நூறு[யு]கம் செய்யினும் காணாமோ காணாதே. 71

நன்மையாம் குருவே சுகம் தருவது ஞானமே எனும்வேதம்
தன்ம பாவமிச் சிரங்களால் தேவர்கள் தருவிலங்குகள் மாந்தர்
சென்மமாகுவ சாதிஆசாரமே செய்தவம் சுகம் என்று
கன்ம காண்டத்தில் விதித்ததென் விதித்துள காரணம் உரையீரே. 72.

தினமும் மண்நுகர் பிள்ளைநோய்க்கு இரங்கியே தீம்பண்டம் எதிர்காட்டிக்
கணமருந்துகள் ஒழித்துவைத்தழைக்கின்ற கருணை நற்றாய்போல
மனை அறங்கள் செய் மகங்கள் செய் நன்றென்று மலர்ந்தவாசகம் சொல்லும்
நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககாமிகள் அந்த நிண்ணயம் தெரியாரே. 73.

போகம் ஆருயிர் கண்டதை உண்பதும் புணர்வதும் இயல்பேகாண்
ஆகமங்களும் சுபாவத்தை விதிக்குமோ அத்தனை தெரியாதோ
காகமே கறுத்திடு நெருப்பேசுடு கசந்திடுவேம்பே நீ
வேக வாயுவே அசைசன ஒருவரும் விதித்திட வேண்டாவே. 74.

கள்ளும் ஊனும்நீ விரும்பினால் மகங்கள் செய் காமத்தில் மனதானால்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் எனில் இவன் குறை எலாம் தொடான் என்றே
தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதம் சகலமும் தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளும் இவ்விதி என்னெனில் பூருவ நியமமாம் விதி அன்றே. 75.

மதுஇறைச்சிகள் உண்ணன்ற சுருதிபின் மணந்துபார் எனல்பாராய்
மிதுன இச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய்
இதையும் விட்டொழி அதிநயிட்டிக வந்நிக்கு இகழ்ச்சி அற்றதும்பாராய்
அதை அறிந்து கன்மங்கள் ஆசைகள் ஒழிந்து ஆனந்தம் அடைவாயே. 76.

உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும் உறவென்ற வழிகூடும்
பலவும் ஆன அஞ்ஞானமும் ஞானமும் பகை என்பது உளதானால்
நிலவிலே மறுப்போல அஞ்ஞானமும் நிமல ஞானத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சொரூப ஞானமும் விருத்தி ஞானமும் என்று சோதிஞானமும் இரண்டாம்
சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும் வேறிலைமைந்தா
சொரூப ஞானம் அஞ்ஞானசத்துரு அன்று சுழுத்தியில் கண்டாயே
சொரூப ஞானத்தில் மருவும் அஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம். 78.

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரூப ஞானம்தானே
விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டெப்படி எனின் வெய்யிலால் உலகெங்கும்
பரித்த சூரியன் சூரியகாந்தத்தில் பற்றி அக்கினியாகி
எரித்தவாறுபோல் சமாதியில் விருத்தியால் எரிக்கும் என்றறிவாயே. 79.

அருளும் ஐயனே திரிவித கரணத்தால் ஆகிய தொழில் எல்லாம்
கருமம் அல்லவோ விருத்தி ஞானமும் அந்தக் கரணகாரியம் அன்றோ
உரியகர்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று ஓதினால் ஆகாதோ
பெரிய ஞானம் என்று அதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை உரையீரே 80.

விருத்தி ஞானம் அந்தக்கரணத்தொடு விருத்தி ஆகிலும் மைந்தா
ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்றது உலகெங்கும் கண்டோமே
கருத்தன் ஆகிய புருட தந்திரங்களாம் கருமங்கள் அவைபோல
வருத்த ஞானமோ புருடதந்திரம் அன்று வஸ்துதந்திரம் ஆமே. 81.

வகுத்த கர்மங்கள் செய்யவும் தவிரவும் மற்றொன்றாக்கவும் கூடும்
மிகுத்த ஞானம் அப்படி அன்று தியானமும் விவேக ஞானமும்வேறே
செகத்தில் ஒன்றையொன்றா இவன் பாவிக்கும் தியானம் கற்பிதயோகம்
முகத்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம் மோகமாய் மயங்காதே 82.

கண்டறிந்தது ஞானம் கேட்டது தனைக் கருது பாவனை யோகம்
கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோம் கண்டது மறவாதே
கண்டவஸ்து மெய்தியான வஸ்துக்கள் பொய் கருவி அஞ்ஞானத்தைக்
கண்ட அக்கணம் கொல்வது ஞானமே கருமம் அன்று அறிவாயே. 83.

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும் சத்தியம் அன்றென்றால்
சருவ முத்தியும் சத்தியம் அன்றென்று சங்கியாதே நீகேள்
உருவம் கேட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதில் அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்றே
உருவம் ஆகும் அப்பொழுதுகண்ணால் கண்ட உருவம் வாஸ்தவம் ஆமே 84.

சடமதாகிய தியானம் மெய் ஆகிய சர்வமுத்தியை நல்கும்
திடமதானதெப்படி எனில் அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்
உடலம் ஆசையால் தியானிக்கில் தியானித்த உடல்கள் ஆருவர்மைந்தா
தொடர்பவம் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கில் சொரூபமாகுவர்மெய்யே. 85.

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமம் ஆருவர் என்றால்
நரசரீரம் ஆம் குரவனே விசாரம் ஏன் ஞானம் ஏன் என்னாதே
பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பு அந்தப் பரோட்சமே அபரோட்சம்
திரவிசாரமாம் ஞானமம் முத்தியாம் தீர்வை ஈதறிவாயே. 86.

வீடு அதாம் பரிபூரண சொரூபத்தில் விருத்தி ஞானமும்சுவிடச்
சேடம் ஆகினால் அகண்டமாம் அநுபவ சித்தி எப்படி என்றால்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற்றாம் பொடிதானும் மண்ணொடுமாயும்
ஊடி ஞானமும் அறிவிலாமையைக் கெடுத்து ஒக்கவே கெடுந்தானே. 87.

இந்த நிச்சயம் முத்தருள் அநுபவம் இருப்பதெப்படி என்றால்
சிந்தை அற்ற பூமண்டல இராசனும் சிசுவும் போல் சுகம் ஆவர்
பந்த முத்திகள் மறந்துபோம் உண்டென்று பலர்சொலின் நகையாவர்
அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனும் அவர்களை நகையாரோ 88.

மலடி மைந்தனும் தானுவில் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை இராதம் விலைபேசிக்
கலகம் ஆய்முயல் கொம்பினால் குத்தியே களைத்து இருவரும் மாண்டார்
அலகை ஆயினார் எனும் விவகாரத்தை அறிந்தவன் மயங்கானே. 89.

மாயை என்பது பொய் எனில் அதுபெற்ற வகையெலாம் தான் பொய்யாமே
தாயை அன்றி மக்களுக்கொரு பிறவியும் சாதியும் வேறுண்டோ
சேய சொர்க்கமும் நரகமும் நன்மையும் தீமையும் பாராமல்
தூய சத்துச்சித்து ஆநந்த பூரண சொரூபமாய் இருப்பாயே. 90.

பங்கயாசனன் முதற் பலதேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை ஆதியாம் தீர்த்தமும் தேசமும் காலமும் மறைநாலும்
அங்கம் ஆறும் மந்திரங்களும் தவங்களும் அசத்தியம் எனச் சொன்னால்
எங்கள் நாயகனே அதனாற் குற்றம் இல்லையோ மொழியீரே. 91

சொற்பணந்தனில் கண்டதைப் பொய் என்று சொல்வது பிழை ஆனால்
அற்ப மாயையில் தோன்றிய சகங்களை அசத்தெனல் பிழையாமே
சொற்பணந்தனில் கண்டதைப் பொய் என்று சொல்லலாம் எனில்மைந்தா
அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம் அசத்தியம் எனலாமே. 92.

பொய்யை மெய் என்ற மூடர்புண்ணியர் என்று புராணம் கூப்பிடுமானால்
மெய்யை மெய்என்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ
பொய்யது ஏதெனில் நாம ரூபங்களாம் பூதம் ஆகிய மாயை
மெய்யது ஏதெனில் சச்சிதாநந்தமாய் வியாபிக்கும் ஆன்மாவே. 93.

மாயை என்பதேது உடையார் ஆர் எப்படி வந்தது வருவான் ஏன்
மாயை என்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவும் இரண்டாமே
மாயை என்பதும் பிரமமும் ஒன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே
மாயை என்ற மேகங்களுக்கு ஒருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி. 94.

அதனை இன்னதென்று உரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சிய வடிவாகும்
இது தனக்கு உளது உடல்யான் உலகுமெய் எனும் அவர் உடையோர்கள்
கதை இலாத பொய்வந்ததிப்படி என்று கண்டபேர் இலைமைந்தா
விதன மாயை ஏன் வந்ததென்றால் புத்தி விசாரம் அற்றதனாலே. 95.

அருவம் ஆகும் மாயாவி வித்தைகள் விளையாடு முன்தெரியாவே
உருவம் ஆம்பல கந்தர்ப்ப சேனையாய் உதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திகள் அநந்தமாம் அதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டு அனுமானத்தால் பலருக்கும் வெளியாமே 96.

காரியங்களும் சத்தியாதாரமும் காணும் மற்றது மாயம்
பாரில் நின்ற மாயாவியும் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரியம்திகழ் வித்தை ஆயினசத்தி வெளிப்படாதது போலப்
பேரியல் பிரமத்துக்கும் உலகுக்கும் பிறிது சத்திகள் உண்டே 97.

சத்தி சத்தனைத் தவிரவேறு அன்றுகாண் சத்தனாம் மாயாவி
வித்தை காட்டிய இந்திரசாலம் பொய் வித்துவான் மெய்ப்போலப்
புத்தி மைந்தனே சத்திமானாகிய பூரண ஆன்மாவின்
வத்து நிர்ணயம் சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே. 98.

இல்லை ஆகிய சத்தியை உண்டென்பதெப்படி எனக் கேட்கில்
புல்லையாதியாம் அசேதனப் பொருள் எலாம் பூத்துக் காய்ப்பண்பாராய்
நல்லையாம் மகனே அதில் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால்
தொல்லையாய் வரும் சராசர உயிர்க்கு எலாம் சுபாவங்கள் வேறாமே. 99.

கருப்பை முட்டையுள் பறவைகள் பலநிறம் கலந்த சித்திரம்பாராய்
அருப்பம் ஆம்சக்தி நியமம் இல்லாவிடில் அரசிலா நகர்போலாம்
நெருப்பு நீரதாம் கசப்புமே மதுரமாம் நீசனும் மறையோதும்
பொருப்பு மேகமாம் கடல் எலாம் மண்களாம் புவனம் இப்படிப்போமே 100.

ஆர்க்கும் காணவும் அறியவும் படாதென்றும் அவாச்சிய வடிவென்றும்
சேர்க்கும் நாம ரூபப்பயிர் வித்தென்றும் செப்பிய சிற்சத்தி
பேர்க்கும் ஆறெங்ஙன் பிரித்திடப்படாதெனில் பிரமபாவனை ஒன்றாய்
பார்க்கும் ஆறெங்ஙன் முத்தி ஆருவதெங்ஙன் பரமசற்குரு மூர்த்தி. 101.

வாயுத் தம்பனம் சலதம்பனம் மணி மந்திர மருந்தாலே
தேயுத் தம்பனம் செய்திடில் அதிலதில் சிறந்த சத்திகள் எங்கே
நீ அச்சச்சிதாநந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடாதிருபாயேல்
மாயச் சத்திபோம் ஈதன்றி மந்திர மறைகளில் காணோமே. 102.

மேவும் மண்ணில் அவ்வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித்திட வேண்டில்
நாவினால் மண்ணைக் குடம் என்பர் அக்குடம் நசிப்பதும் நாவாலே
பாவும் நாமரூபங்களை மறந்து மண்பார்ப்பதே பரமார்த்தம்
சீவபேத கற்பிதங்களை மறந்து நீ சின்மயம் ஆவாயே. 103.

பூரிக்கும் கன சச்சிதாநந்தத்தில் பொய் சடம் துயர் மூன்றும்
தூரத்தாயினும் தோன்று பாழ் விபரிதம் துடைப்பது எப்படி என்றால்
நீரில் தோன்றும் தன்நிழல் தலைகீழதாய் நின்று அலையினும் நேராய்ப்
பாரில் தோன்றிய தன்னை நோக்கிடில் அந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே 104.

ஞானம் காரணம் அறிபொருள் காரிய நாமரூபப் பேய்கள்
ஆனது எப்படி அழிந்தது எப்படி என ஆய்குதல் பலன் அன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்க சொப்பனசகம் வந்ததும் பாராமல்
போனதும் நினையாமல் உன் போதமாய்ப் பூர்ணமாய் இருப்பாயே. 105.

அசத்தில் எம்மட்டுண்டு அம்மட்டும் பராமுகம் ஆகினால் அம்மட்டும்
நிசத்தில் உள்விழிப் பார்வையாம் இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தில் உன்மனம் நின்று சின்மாத்திர வடிவம் ஆயிடிண்மைந்தா
கசத்த தேகத்தில் இருக்கினும் ஆநந்தக் கடல்வடிவு ஆவாயே. 106.

தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லாத பூண்ச்ச்சிதாநந்த குணமாய்
ஊன்நின்ற உயிர்தோறும் ஒன்றாகும் என்றால் அஃது ஒக்கின்றபடி கண்டிலேன்
நான் என்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கும் ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்
ஆநந்தம் இதுபோல வெளியாக உதியாத அடைவேது குருநாதனே. 107.

உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள் ஒருபூவில் ஒன்றாகும் என்றாலுமே
கரணங்கள் ஓரொன்றில் ஓரொன்று தெரியுங்கணக்கன்றி வாராது காண்
அருமந்த ச்சிதாநந்தச் சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் வடிவாகிலும்
பிரபஞ்சமயமாம் விருத்தி பேதத்தினால் பேதங்களாம் மைந்தனே. 108.

தாமதம் இராசதம் சாத்துவிதம் முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றாம்
ஆமவைகள் மூடமும் கோரமும் சாந்தமும் அபிதானமாகும் மகனே
ஏமுற இருக்கின்ற ச்சிதாநந்தங்கள் என்றென்றும் ஒன்றாகிலும்
நாம் உரைக்கும் விருத்திப்பிரிவினால் சொரூப ஞானாதி பிரிவாகுமே. 109.

சடமான மூடத்தருக் கல்லு மண்களில் சத்தொன்றுமே தோன்றுமால்
விடமான காமாதி கோரத்தில் ஆனந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம்
திடமான ஒழிவாதி சாந்தத்திலே ச்சிதாநந்தம் மூன்றும் வெளியாம்
மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மனமாகில் ஆநந்தமே. 110.

இகமான குருநாதனே ச்சிதாநந்தம் எனும் இலக்கணம் அறிகிலேன்
அகலாத சத்தாவதேது சித்தாவதேது ஆநந்தம் ஏதென்றிடில்
மிகுகாலம் மூன்றும் கெடாதிருப்பது சத்து வேறுபாடு அறிதல் சித்தாம்
மகிழ்காமம் நுகர்போது சுகமாகும் அநுபூதி வாழ்வென்பது ஆநந்தமே. 111.

நாசச் சரீரத் திருக்கும் சரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கியம்
நீ ச்சிதாநந்தம் என்றிடினும் ஆசிரியர் நீ பிரமம் ஆகும் எனினும்
மாசற்ற ச்சிதாநந்தம் நான் என்ன இவன் மன்னும் அனுபவம் எங்ஙனே
கோசப் புரங்களை இடித்துத் தகர்க்கும் மதகுஞ்சரக் குருநாதனே. 112.

சென்மாந்தரம் செய்த வினைகள் உடல் தருமெனில் செல்காலம் இவன் உண்டலோ
கன்மாதுபவம் நரகசொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்தும் இவன் உண்டலோ
உன்மாத யாதனா உடல் கடவுள் உடல் மநுட உடல் மாறி மாறி அழியும்
தன்மாய உடல் கெடினும் இவனிருப்பது கொண்டு சத்தென்ப தொக்கும் மகனே.
113.

இருளாக மூடும் சுழுத்தியில் இராத்திரியில் இரவிசுடர் அற்றபொழுது
மருளாமல் இருளையும் பொருளையும் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே
பெருவாழ்வு மிக்க தானே தன்னிடத்தில் பேராத பிரியமதனால்
அருகாத பிரியம் சுகத்தில்வரும் ஆதலால் ஆநந்தமாம் மைந்தனே. 114.

அன்னபானாதி சுகசாதனமதாகையால் ஆர்க்கும் வெகு பிரியமாகும்
இன்னவாறான்மாவும் ஆநந்த சாதனம் எனக்கருதல் பொருள் அல்லவே
சொன்ன ஆன்மாவை ஒரு சுகசாதனங்களொடு சொல்லுவாய் ஆகில் மகனே
உன்னது ஆநந்தம்வேறுஏது அனுபவிப்பதார் உபய ஆன்மாவும் உளவோ. 115.

விடயசுக மதில்வருதல் பிரயமாத்திரம் ஆகும் வெகுபிரியம் ஆன்மாவிலாம்
விடயசுகம் வருபிரியம் மாறிவரும் ஆன்மாவில் வெகுபிரியம் மாறாதுகாண்
விடயசுகம் விடலுமாம் கொளலுமாம் ஆன்மாவை விடுவதெவர்கொள்வதெவர்பார்
விடயசுக போகங்கள் விடும் அவனை அவனால் விடப்படாதொருநாளும். 116.

வேகின்ற கோபங்களால் என்னை நான் கொண்டு விடுகிறேன் என்று சிலபேர்
சாகின்ற படியினால் தன்னயே தான் கொண்டு சாவன் எனல் சங்கை அலவே
தேகம்தனைக் கொல்லும் அவனால் விடப்பட்ட தேகம் அவன் அல்லமகனே
ஆகம்தனிற் கோபம் அலதுதனை ஒருநாளும் ஆன்மா வெறுப்பதிலையே. 117.

தாகப்படும் பொருளிலும் மகன் பிரியமாம் தனயனிலும் உடல் பிரியமாம்
ஆகத்திலும் பிரியம் இந்திரியமாம் கரணம் அதனிலும் பிரியம் உயிராம்
ஏகப்பிராணனிலும் வெகுபிரியம் ஆன்மாவில் இந்த ஆன்மா முக்கியம்
ஊகத்தினால் கௌணம் மித்தை கர்த்தா மூன்றும் ஓரொன்றில் அதிகம்மகனே. 118.

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கௌண ஆன்மா முக்கியம்
விடலாத உடலம்பரிக்கும்நாள் உடலான மித்தை ஆன்மா முக்கியம்
திடமான நன்மைகதி வேண்டினால் கர்த்தனாம் சீவ ஆன்மா முக்கியம்
சடம்மாயும் முத்தியினில் ஞான ஆன்மாவான தானே மகாமுக்கியம். 119.

புலியும் அனுசூலம் எனில் இட்டமாம் பகைசெயின் புதல்வன் எனினும் வெறுப்பாம்
உலகில் இரு வகையும் அல்லாதபுல் ஆதியில் உதாசீனமாம் ஆதலால்
மலினமறு சின்மயன் பலவகையும் இப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பம் இகழான்
அலகில் ஆநந்தவடிவாகும் உன் சொரூபத்தை ஆராய்ந்து பார்மைந்தனே. 120.

மாணம்சிறந்தகுரு நாதனே ஆநந்த வகைகள் எத்தனை என்னிலோ
ஞானம் திகழ்ந்த பிரமாநந்தம் வாசனாநந்தம் விடயாநந்தமென்று
ஆனந்தம் மூன்றுவிதம் எட்டுவகை என்பர்சிலர் அவ்வைந்தும் இ்திலடக்கம்
யான்அந்த வகைசொலக் கேள்மைந்தனே எட்டும் இஃதின்ன தின்னதெனவே. 121.

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுகம் நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம்
மோகத்து அநந்தலில் சுகம் வாசனைச்சுகம் முழுப்பிரியம் ஆன்மசுகம்
யோகத்தில் உளதுமுக்கியசுகம் உதாசீனம் உற்றசுகம் நிசுகமதாம்
ஏகத்தை நோக்கல் அத்துவிதசுகம் வாக்கியம் எழுந்தசுகம் ஞானசுகமே 122.

இவ்வாறு உரைசெய்யும் சுகபேதங்களின் இயல்பாம் அவைசொல மகனேகேள்
ஒவ்வா நனவினில் உழல்வான் இடர்கெட உறங்கும் சயனமது உறுநேரம்
செவ்வா மனம் அகமுகமாம் அதில் ஒளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண்
அவ்வாறு இவன் உளமகிழ்வாம் அநுபவம் அதுதான் விஷய சுகாநந்தம். 123.

ஈனம் தருசுக விடயம் திரிபுடி இடராம் எனமனம் அசையாமல்
சேனம் தனதுகுலாயம் தனில்விழு செயல் போல் நித்திரை செறிசீவன்
தான் அந்தம் இல்பரனுடன் ஒன்றுவன் ஒரு தனை அல்லதுபிற நிணையாமல்
ஆநந்தமயனும் ஆவன் சுகம்மிரும் அதுதான் உயர்பிர மாநந்தம். 124.

தூங்கும் சுகமது பிரமச்சுகம் எனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள்
தூங்கும் மலர் அணை நன்றாகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானாகம்
தீங்கும் நன்மையும் ஆண்பெண் முறைமையும் தெரியாது அமளிசெய் பொழுதேபோல்
ஆங்குள் வெளிகளும் அறியா அநுபவம் அதனால் அதுபிரமாநந்தம். 125.

உதவும் புவியினில் ஒருவன் அனுபவம் ஒருவன் மனதினில் உதியாதே
மதியும் கெடுகிற துயில் கொண்டு ஆநந்தமயனன் அன்றோ சுகம் உறுகின்றான்
இதுவிஞ்ஞானமயனாம் சிந்தையில் நினைவாய் வந்திடல் அழகன்றே
சுதை விண்ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சுகமும் வல்லீர். 126.

நெய்யும் வெண்ணெயும் இருபேர்களும் அறிநினைவில் பிறிவறிவினில் இல்லை செய்யும் நனவினில் இறுகும் மனதொடு சேரும் சின்மய விஞ்ஞானன் நையும் துயர்மனம் நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச்சுகம் உணும் ஆனந்தன் பெய்யும் துளிகளும் நீரும் குளமொடு பாகும் போல் இவர்பிரிவன்றே. 127.

ஒன்றாகிய பிரமாநந்தச் சுகம் ஒழிவான் ஏன் வெளி வருவான் ஏன் என்றால் முன்செய்தகருமம் வெளியினில் இழுக்கும் சுழுத்திவிட்டு எழுந்தோனும் நன்று ஆயின சுகம் அகலான் வெளியினும் நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான் அன்றாம் என இருந்து உறங்கும் சிலகணம் அதுவே வாதனை ஆநந்தம். 128.

அந்தக்கணம் உடல் அகம் என்று இடர்களில் அலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம் முந்தைச் செய்யுமினை சுகதுக்கம்தரும் மோனம் உறுநடு வடிவில் காண் எந்தப் புருடனும் ஒருசிந்தையுமற இருந்தேன் எனல் அது பவம் ஆகும் இந்தப்படிதன் உதாசீனச்சுகம் இதுவே நிசம் எனும் ஆநந்தம். 129.

நிசம் ஆனது முக்கியமோ குடத்துள நீர்அன்றே வெளிஈரம்தான் வசமா அகங்காரம் மறைந்தால் நிசமது படிந்தால் முக்கிய வகையாகும் திசைஆர் திரிசயம் அறியாதே துயில் செறியாதே உடல் தறிபோல அசையாதே மதிசமம் ஆகியநிலை அதுதான் முக்கிய ஆனந்தம். 130.

மனுடன் மனுடகந்தருவன் தேவநன்மாகந் தருவன் ஒண்பிதிரோடே பனுமாலானர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்கியர் இந்திரன் ஆசான் கணமார் பிரஜாபதி என்விராட்டு பொண்கர்ப்பப்பிரமன் என்று இன்னோர்கள் பின் ஆனந்தங்கள் நுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல் பிரமானந்தம். 131.

எவணாகிலும் இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில் இருந்தானேல் அவன் நாரதன் சுகன் சிவன் மால் அயன் முதல் அறிவோர் அநுபவசுகபோதன் விவகார அதிர்சயம் இதுவே அநுபவம் எனமுன் சொல்லிய விவகாரி உவமானமும் அறிமகனே அவன் அடி உதிரும் பொடிகள் என்முடிமேலே. 132.

இந்தவாறு ஐந்துசுகம் சொல்லினோம் வித்தைசுகம் இனிமேல் சொல்வோம் முந்தமாயையும் சச்சிதாநந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில் அந்தமாம் அத்துவித சுகம் ஆன்ம சுகம் இரண்டும் அங்கோ சொன்னோம் தொந்தமாற்றிய மகனே இன்னம் உணக்கையம் உண்டேல் சொல்லுவாயே. 133.

குகன்தனையும் எனையும் உலகினையும் ஈன்றளித்தருளும் குருவே கேளிர்
புகன்ற சச்சிதானந்தப் பதங்கன்தனித் தனியாகிப் பொருள் வேறானால்
உகண்டமனம் உறைப்பதெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போல உறவுகாணென்
அகண்டமாய் ஒருசுவையாய்த் தேனீக்கூட்டிய மதுவாய் அறிவிப்பீரே 134.

குளிர் இளகல் வெண்மை என்ற பதங்களினால் நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றோ
ஒளிதவனம் செம்மை என்ற பதங்களால் அக்னியும் ஒருமூன்றாமோ
வெளிமுதலாம் சுகம் அசத்து மூடம் இடர் எனப்பிரித்து விலக்கிவேதம்
எளிது அறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி எனும்பிரமம் ஏகம்தானே. 135.

நித்தியம் பூணம்ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரமம் நிதாநம் சாந்தம்
சத்தியம் கேவலம் தூரியம் சமத்திருக்குக் கூடத்தன் சாட்சி போதம்
சுத்தம் இலக்கியம் சநாதநம் சீவன் தத்துவம் விண் சோதி ஆன்மா
முத்தம் விபு சூக்குமம் என்றிவ்வண்ணம் விதிசுணங்கள்மொழியும் வேதம். 136.

அசலம் நிரஞ்சநம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசநாதீதம்
அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம்நிரந்தரம் அகோசரம் அகண்டம்
அசம் அநந்தம் அவிநாசி நிற்க்குணம் நிட்களம் நிரவயம் அநாதி
அசரீரம் அவிகாரம் அத்துவிதம் எனவிலக்காம் அநேகம் உண்டே. 137.

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கள் நன்றாய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாம்கூடிச்
சொன்னபொருள் ஒன்றன்றி இரண்டில்லை ஒரு பொருளைச் சொல்லும் சொற்கள்
பின்னபதமாம் அதனால் சத்தாதி குணப் பொருளாம் பிரமம் ஏகம்
அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து அகண்டபரி பூணமாய் ஆவாய்நீயே. 138.

நிற்குணவத்துவின் குணங்கள் உரைப்பதுதாய் மலடி எனல்நிகர் என்னாதே
சற்குணனே வத்துநிலை உரையாமல் அறியவல்ல சதுரர் உண்டோ
நற்குணவே தங்கள் இந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரமஞானம் தோன்றச்
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்று பிரமமாம் சொரூபம்தானே. 139.

மோகஇருள் கெடக்கோடி அருணன் எனவருகுருவே மொழியக் கேளிர்
ஏகபரி பூணமாம் என் சொரூபம் எனுளத்தில் இறுகும் வண்ணம்
ஆகமங்கள் சொன்னபடி என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் ஐயா
ஊகமும் ஒத்திட உரைத்தால் பசுமரத்தில் ஆணிபோல் உறைக்கும் நெஞ்சே 140.

சத்தேசித்தாகும் அயல் எனில் அசத்தாம் அசத்தானால் சாட்சி எங்கே
சித்தேசத் தாகும் அயல் எனில் சடமாம் சடங்குகளுக்குத் திதியும் இல்லை
ஒத்தேதோன்றிய சத்தும் சித்தும் நல்லசுகம் ஆகும் ஊகத்துக்கோர்
வித்தே அன்னியம் ஆகில்சடம் அசத்தாம் சுகாநூபவம் விளைந்திடாதே. 141.

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்றாலோ
வாயால் வேறெனில் அதுவும் அசத்தோசத்தோ அசத்தேல் மலடிமைந்தன்
பேயாகாரியம் செயுமோ சத்தென இப்படி அதையும் பிரித்துச் சொன்னால்
ஔயாத அவத்தையாம் குதர்க்க விகற்பங்களை விட்டொழித்திடாயே. 142.

சுருதியுத்தி ஒத்தது போல் அனுபவமும் கேள் சுழுத்திச்சுக ஆநந்தம்
மிசுதி வடிவாதலில் அவ்வாந்தமே அறிவாம் வேறங்கில்லை
கருது பிரளயம் சுழுத்தி இரண்டிலும் நீ இருந்து இருளைக் காண்கின்றாயே
இருதயத்திப்படி நோக்கி ஏகபரிபூரணமாய் இருந்திடாயே. 143.

பலகலையும் உணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி இவனும் அநுபவம் விடாமல்
பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதாநந்தம் ஒன்றாம் பரமார்த்தத்தைப்
பலபொழுதும் கண்மூடிச்சமாதியிருந்தான் விழித்துப் பார்த்தபோது
பலவடிவாம் சராசரசித் திரங்களெல்லாம் தோன்றும் ஒருபடம் ஆனானே 144.

இதயம் ஒத்தசற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதம் அன்றி இனிவேறுண்டோ
அதை உரைத்தும் அதை நினைத்தும் இருப்பதன்றோ ஞானிகளுக்கான நீதி
முதல் உரைத்த துரியாதீதமும் ஏழாம் பூமியும் முக்கியமாம் என்ற
பதமும் அதன் வகையும் எனக்கெளிதாகத் தெரியும் வண்ணம் பணித்திடேரே. 145.

வினவுமிடத்தஞ்ஞான பூமிகள் ஏழ் ஞான பூமிகள் ஏழ் என்பார்
இனி அவற்றுள் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழையும் முந்தி இயம்பக்கேளாய்
தனிவித்துச் சாக்கிரம் சாக்கிரம் மகாசாக்கிரம் சாக்கிரத்தைச் சார்ந்த
கனவுகணாக் கனவு சாக்கிரம் சுழுத்தி என்றெழுபேர் கணித்தோர்மேலோர். 146.

முந்த அகண்டத்தெழுமோர் அறிவுமாத்திரம் அதுதான் முதல்வித்து ஆகும்
இந்த அறிவில்பண்டுஇல்லா அகந்தை முளைபோலாம் இதுநனாவாம்
வந்துவந்து பிறவிதொறும் அகமமதை வளருமது மகாநனாவாம்
நந்தும் அகம் கொடுநனவில் மனோராச்சியம் செயலே நனாக்கனாவே. 147.

உண்டுறங்கி மனோராச்சியம் செயல் சொப்பனம் எனும் பேர் உடையதாகும்
பண்டுகணாக் கண்டுமறந்ததை மீண்டும் நினைப்பது சொப்பன நனாவாம்
மண்டும் இருள் மூடுவது சுழுத்தியாம் அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம்
விண்டுநிறை முத்திதரு ஞான பூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய். 148.

புலவர்புகழ் முதல்பூமி சுபேச்சை விசாரணை இரண்டாம் பூமி ஆகும்
நலதநுமானசி மூன்றாம் பூமி சத்துவாபத்தி நாலாம் பூமி
சொலும் அசம்சத்திப் பேரும் பதார்த்தாபாவணைப் பேரும் துரியப்பேரும்
மலினம் அறு மகனே ஐந்தாறேழு பூமிகளா வருத்தார் மேலோர். 149.

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை ஆகும்
நற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல் விசாரணையா நம்பி
முற்சங்க ஏடணைகள் விடல் தநுமாநசி இந்த மூன்றினாலும்
சற்சங்க மனதிலுண்மை அறிவுஉதித்தல் சத்துவாபத்திதானே. 150.

தத்துவத்தில் மனம் உறைத்து மித்தை எலாம்மறத்தல் அசம்சத்தி ஆகும்
அத்துவிதாநந்தம் வரும் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபாவணையது ஆகும்
வத்துநிலை இருந்தபடி இருந்தமவு னசுபாவம் துரியம் ஆகும்
இத்துரிய பூமியைமுன் துரியாதீதப் பதமென்றதுவும் கேளாய். 151.

முற்புனி மூன்றினும் உலகம் தோன்றுதலால் சாக்கிரமாம் மூன்றற்கப்பால்
சொற்பணமாம் அதுவும் மெள்ள நழுவும் ஐந்தாம் பூமியே சுழுத்தி ஆகும்
அற்புதமாம் சுகானுபவம் மிகும் ஆறாம் புனிதுரியம் அதற்கப்பாலோர்
கற்பணையிலாத இடம் அதீதமென்று மெளனமாக் காட்டும் வேதம். 152.

துரியநிலம் தனை துரியாதீதம் எனில் மயக்கம் என்று கருதிமேலோர்
அரியதொரு விதேகமுத்தி அதீதம் என்பார் அது கணக்கில் ஆறாம் பூமி
மருவுசுழுத்தியிற் காடசுழுத்தி என்பார் என்பதும் நீ மனத்தில் கொள்வாய்
பெருமைதரு ஞானபூமியின் விகற்பம் இன்னம் உண்டு பேசக்கேளாய். 153.

முன்நிலங்கள் ஏறிய மூவரும் அப்பியாசிகளாம் முத்தர் அல்லர்
பின்நிலங்கள் வரன் வரியான் வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர்பேதம் ஆகும்
சொன்ன நடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாம் தூயமுத்தர்
இன்னமும் அப்பூமிகளின் பெருமைதனை நீ அறியயான் சொல்வேனே. 154.

நாலாம் பூமியில்வரும்முன் மூன்று பூமியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோர்
மேலான பதம் அடைந்து பிறந்து மெள்ள மெள்ளவந்து வீடுசேர்வார்
மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம் மைந்தா
காலான முதல்பூமி கைவந்தால் முத்தியும் கைவந்ததாமே. 155.

இப்புனியில் இஞ்ஞான பூமி ஒன்றில் இரண்டில் அடைந்திருந்தாரானால்
அப்புருடர் மிலேச்சர் ஆகிலும் முத்தர் குருபாதத் தானை மெய்யே
தப்புரை என்றவர் கெடுவார் நடுவான மறைகளை நீ சங்கியாதே
செப்பு மொழி வழிதிடமாய் அகம்பிரமம் என்றிருந்து தெளிந்திடாயே. 156.

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்திதரு ஞான பூமி என்று
நெல்லாகி முளைக்கும் எனைத் தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே நீர்சொன்னீரே
இல்லானும் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியாசம் புகுந்து ஏகாங்கி ஆனோர்
அல்லாமல் முத்திபெறார் என்றுசிலர் சொலும் மயக்கம் அகற்றுவிீரே. 157.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக் கேளாய்
கட்டு அழியும் துறவு நால்வகை ஆகும் அவைகளுக்கங்காகும் பேர்கள்
பட்டதுயர் கெடும் குடசகம் வெகைதகம் அஞ்சம்பரம் அஞ்சம்
விட்டகலும் துறவுக்கு விராகம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்றே. 158

மந்தமும் தீவிரமும் தீவிரதரமும் என மூன்று வகை விராகம்
வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராகம் மந்தம்
இந்தவுடல் அளவும்மனை தணம் வேண்டாம் எனவிடல் தீவிரம் என்பார்கள்
அந்தணன் ஊர்மித்தை என விடல் அது தீவிரதரமாம் அறிந்திடாயே. 159.

பாவி மந்தவிராகத்தில் சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாதே
தீவிரத்தில் குடசகமும் வெகைதகமும் என்றிரண்டு திறங்கள் உண்டாம்
தாவி நடந்திடத்திடம் இலாதவர்க்குக் குடசகமும் சகங்கள் எங்கும்
மேவிநடந்திடத்திடம் உள்ளவர்க்கு வெகைதகமும் எனவிதித்தார் மேலோர். 160.

இருவகை தீவிரதரத்தும் அஞ்சனென்றும் பரமாஞ்சன் என்றும் சொல்வார்
வரும் அஞ்சனுக்குமுத்தி சத்திய லோகத்தன்றி வாரா தென்பார்
பரமாஞ்சனுக்கு முத்தி இவ்வுலகில் ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்
திரம்மருவும் பரமாஞ்சன் தானும் இரு வகையாகும் செப்பக் கேளாய். 161.

சிஞ்ஞாசு ஞானவான் என்றிரண்டு பேர்கள் அவரிற் சிஞ்ஞாசு
மெய்ஞ்ஞான பூமியின் முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும் விவேகி ஆனோன்
சுஞ்ஞானவான் என்போன் சீவன்முத்தி அடைந்திருக்கும் தூய மேலோன்
அஞ்ஞானம் அகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசும் இருவகையாம் அதுவும் கேளாய். 162.

பந்தமனைதுறந்து சிலர் அதிதிகளாய் இருந்தடைவர் பரம ஞானம்
அந்தணர் மன்னவர் வணிகர் சூத்திரராய் இருந்துசிலர் அடைவர்கூனாம்
இந்தவகைச்சாத்திரத்தும் உலகத்து நடப்பது கண்டிருந்தும் மைந்தா
சிந்தனையின் மயக்கம் என்னே சுருதியுத்தி அநுபவத்தால் தெளிந்திடாயே. 163.

பிறந்ததுண்டானால் அன்றோ பிறகு சாவதுதான் உண்டாம்
பிறந்ததே இல்லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே
பிறந்தது நான் என்றாகில் பிரமம் அன்று அந்த நானே
பிறந்ததும் இறந்தது அற்ற பிரமமாம் நானே நானே. 164.

நான் என்ற பிரமமான நானேநான் அறியேன் என்றால்
நான் என்பது ஏது பின்னை நம்முடையப் புந்தி என்னில்
தான் அது மயக்கம் தன்னில் சாகுமே சாவா தாகில்
நான் என நிறைந்திருந்த ஞானமாம் நானே நானே. 165.

நிறைந்தவாறு எந்தவாறு நிலை தெரிந்திலன் என்றாயேல்
அறிந்ததாம் சுழுத்தி தன்னில் ஆநந்தம் அதுவே ஆகும்
குறைந்ததற்கு ஆநந்தம்தான் குவலயம் தன்னில் இல்லை
நிறைந்ததே இந்த ஆன்மா நிதானம் இவ்வறிவுதானே. 166.

மனத்தினால் எண்ணித்தானே வந்ததிவ்வுலகம் ஆகும்
நினைத்திடில் அநேக லோகம் நிற்பதவ் வறிவில் அன்றோ
அனைத்தையும் கடந்தப் பாலும் அந்தம் அற்றறிவிதாம் என்று
எனைத்தனி விசாரித் திட்டால் ஏகமாய் நிறைந்தோன் நானே. 167

அந்தவாறு இருந்து கொண்டே ஆநந்தம் அநுபவிக்க
எந்தவாறு இருந்து கொண்டால் எனக்கிது தெரியும் என்னில்
இந்த மூன்று அவத்தை தம்முள் எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்
அந்தவாறு இருந்துநீயும் ஆநந்தம் அடையல் ஆமே. 168.

வாதனா வசத்தினாலே வருகின்ற விருத்தி எல்லாம்
ஏதினால் அடக்கல் ஆகும் என்றுதான் விசாரம் செய்யில்
போதமாம் இராசன் தானாய்ப் புந்தி ஐம்புலன்கள் எல்லாம்
தாதராய் இருக்கப் பெற்றால் சகலமும் அடங்கும்தானே. 169.

விருத்திகள் அடக்க இன்னம் விநோதமாம் யோகத்தாலே
துருத்தி போல் ஊதும் மூச்சைச் சுகமுடன் அடக்கில் நிற்கும்
கருத்ததற்கு இல்லை என்னில் காரண சரீரம் ஆகிப்
பெருத்ததோர் அவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடில் அடங்கும்தானே. 170.

காரண சரீரம் தன்னைக் களைவ தெவ்வாறென்றோதில்
ஆரணம் பொய்சொல்லாதே அதன்பொருள் அகத்தில் உய்த்துப்
பூரணமாகும் என்மேல் புவனங்கள் தோன்றும் என்று
தாரணை வந்த தாகில் தரித்திடும் அவித்தை எங்கே. 171.

அப்படி இருக்கச் சித்தம் அலைதலால் விவகாரத்தில்
எப்படிச் சூடும் என்னில் என்னை விட்டொன்றும் இல்லை
இப்படிக் கண்ட எல்லாம் என்மயம் என்கணாப்போல்
கற்பிதம் என்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே 172.

சித்து நான் நிறைந்தோன் என்ற திடமற வாதிருந்தால்
எத்தனை எண்ணினாலும் ஏது செய்தாலும் என்ன
நித்திரை உணர்ந்தபின்பு நிற்கின்ற கணாவே போல
அத்தனையும் பொய் தானே ஆநந்த வடிவு நானே. 173.

நான்என உடலைத்தானே நம்பினேன் அநேக சன்மம்
ஈனராய்ப் பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எலாம் இப்போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டு சற்குருவினாலே
நானென என்னைத் தானே நம்பி ஈடேறினேனே. 174.

என்ன புண்ணியமோ செய்தேன் ஏதுபாக்கியமோ காணேன்
நன்னிலம் தனில் எழுந்த நாரணன் கிருபையாலே
தன்னியன் ஆனேன் நான் உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன்
தன்னியன் இன்னும் நானே தாண்டவம் ஆடுகின்றேன். 175.

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட அதிசயத்தால்
நித்தம் ஆடுவன்காண் என்ற நிலை முன்னமே அறிந்த
சத்தியம் அதனால் அன்றோ தாண்டவா என்றழைத்தார்
அத்தனை மகிமை உள்ளோர் அன்னையும் பிதாவும் தாமே. 176.

வந்ததோர் இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சியாருடன் சொல்வேன்யான்
சிந்தையில் எழுந்து பொங்கிச் செகம் எலாம் நிறைந்து தேங்கி
அந்தம் இல்லாதது ஆயிற்றற்படி குரு வேதாந்த
மந்திரம் அருளும் ஈசன் மலர் அடி வணங்கினேனே. 177.

வித்தியாநந்தம் இந்தவிதம் என விளம்பினோமே
பத்தியால் இந்த நூலைப் பார்த்தனுபவித்த பேர்கள்
நித்திய தருமநிட்டை நிலைதனை அறிந்துசீவன்
முத்தியை அடைந்திருந்த முனிவரர் ஆகுவாரே. 178.

ஆரணப் பொருளாம் வித்தியாநந்தம் விளங்க ஏதும்
காரணம் குறைவிலாமல் கைவல்ய நவநீதத்தைப்
பூரணம் ஆக்கவேண்டி பூர்வம் நன்னிலத்தில்
நாரண குரு நமக்கு நவீன்றனர் கனவில் வந்தே. 179.

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்முனல் தலைமேல் கொண்டால்
உலகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் உற்றபேறடைவார் போல
நலம்மெய் ஆகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்த ஞானிகளாய் வாழ்வார். 180.

சந்தேகம் தெளிதல் படலம் நிறைவுற்றது

கைவல்ய நவநீதம் நிறைவுற்றது.